

ΟΙ

ΖΟΣΙΜΑΔΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΖΟΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1958

ΤΕΥΧΟΣ 2

ΟΙ ΜΕΤΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ ΜΑΣ

ΣΩΗ... ΑΠΑΛΛΗΣ

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Έτος Α'.

★

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 1958

★

Τεύχος 2

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Συντάσσεται από τους μαθητάς και μαθητριάς
των Προτύπων Δημ. Σχολείων της Ζ.Π.Α.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΜΕ θερμές έκδηλώσεις υποδέχτηκαν οι συμμαθηταί όλων των σχολείων της 'Ακαδημίας μας το πρώτο τεύχος του Περιοδικού μας. Όλα τὰ βρήκαν ώραϊα. Καί τὴν ἐμφάνισή καὶ τὸ περιεχόμενον. Εἶναι συγκινητικὲς οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς καὶ μᾶς δίνουν κουράγιο γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν προσπάθειά μας μὲ μεγαλύτερη ὁρεξί καὶ ἐνδιαφέρον. Γιατὶ κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι τέλει ἀπὸ τὴν ἀρχή του. Καὶ μεῖς βρισκόμαστε ἀκόμα στὴν ἀρχή. Μᾶς περιμένουν ἀκόμη πολλά. Περιμένουν δηλαδὴ ὅχι μόνον τὴν Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀλλὰ ὅλους τοὺς συμμαθητάς μας, ἀφοῦ ὅλων ἔργο εἶναι τὸ περιοδικό μας. Περιμένουν περισσότερο τοὺς συμμαθητάς μας τῶν μικροτέρων τάξεων γιατί ἐμεῖς σὲ λίγο θὰ ἀφήσουμε τὸ Δημοτικὸ σχολεῖο γιὰ νὰ πάμε στὸ Γυμνάσιο. Ἔτσι ὅταν ὅλοι μας δείξουμε τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ πρέπει σύντομα τὸ περιοδικό μας νὰ πάρῃ τὴν πρώτη θέσιν ἀνάμεσα στὰ περιοδικὰ τῶν σχολείων ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

ΜΕ ἰδιαίτερη συγκίνηση διαβάσαμε τὰς κρίσεις ποὺ ἔγραψαν σὲ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες τῆς χώρας μας τόσο διαλεχτοὶ Ἐπιστήμονες καὶ ἄνθρωποι τῆς ὑποδείξεϊς τους. Ὅλων ἔχουμε τὴν ἀνάγκη καὶ οἱ συμβουλές των εἶναι γιὰ μᾶς ἕνα φῶς, ἕνας πολὺτιμος ὁδηγὸς γιὰ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦμε. Βετὴς Ζωσιμαίας Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας θὰ προσπαθοῦν πάντοτε νὰ εἶναι ὑποδείγματα μαθητῶν τόσο στὴ μόρφωση ὅσο καὶ στὴ συμπεριφορὰ τους.

ΑΝΑΓΚΑΖΟΜΑΣΤΕ καὶ πάλι νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν Δανειστικὴ Βιβλιοθήκη μας. Μερικοὶ κρατοῦν τὰ βιβλία ἐβδομάδες ὀλόκληρες καὶ ἐπειδὴ οἱ βιβλιοφάγοι, ἐλάχιστοι εἶναι μάλια στὴ λειτουργία τῆς Βιβλιοθήκης. Τοὺς κάνουμε τὴ σύστασι νὰ ἀναφωθοῦν μὲ τοὺς κανονισμοὺς τῆς Βιβλιοθήκης γιὰτὶ ἄλλοιως οἱ σπουδασταὶ

ποὺ παρακολουθοῦν τὴ λειτουργία τῆς θὰ βρεθοῦν στὴ δυσάρεστη θέση νὰ τοὺς ἀρνηθοῦν τὸν δανεισμό νέων βιβλίων.

ΑΡΧΙΣΑΝ αὐτὲς τῆς ἡμέρας οἱ ἐργασίες στὸ Σχολικὸ μας κήπο. Κάθε τάξις πήρε τὸ δικό της κομμάτι γιὰ νὰ τὸ καλλιεργήσῃ ὅπως αὐτὴ νομίζει καλύτερα. Δὲν ἀμφιβάλλουμε ὅτι ὅλες οἱ τάξεις θὰ καταβάλλουν φιλότιμες προσπάθειες γιὰ νὰ παρουσιάσῃ ἡ κάθε μιὰ τὸ καλλίτερο κομμάτι. Νὰ δοῦμε ποῖα θὰ ξεπεράσῃ τῆς ἄλλες. Γι' αὐτὴν κρατάμε καὶ μεῖς ἕνα μικρὸ δωράκι...

Η αὐλὴ εἶναι ὁ καθρέφτης τοῦ νοικοκυριοῦ τῶν Σχολείων μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν καθαριότητά της. Μερικὰ παιδιὰ ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ πετοῦν τὰ χαρτιά τῶν γλυκισμάτων ἢ τοῦ φαγητοῦ τους, ὅπου νᾶναι ἀντὶ νὰ τρέχουν νὰ τὰ ρίχνουν στὸ εἰδικὸ δοχεῖο ποὺ ἔχουμε. Πιστεύουμε πὼς ἀπὸ τῶρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ κόψουν αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια.

ΠΡΕΠΕΙ νὰ ποῦμε δυὸ λόγια καὶ γιὰ τὸν κινηματογράφο. Ὅταν τὰ ἔργα εἶναι κατάλληλα—καὶ ξέρουν οἱ σεβαστοὶ μας διδάσκαλοι ποῖα

εἶναι αὐτὰ—μποροῦμε νὰ πάμε στὸν κινηματογράφο, ἀφοῦ πρῶτα ζητήσουμε τὴν ἄδεια, μαζὺ μὲ τοὺς γονεῖς μας πάντοτε. Εἶναι μερικοὶ ὅμως συμμαθηταὶ μας ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ συμμορφωθοῦν. Παραβαίνουν τῆς διαταγῆς τῶν Σχολείων μας καὶ πηγαίνουν στὸν κινηματογράφο χωρὶς ἄδεια καὶ κάποτε μάλιστα σὲ ὥρες ἀκατάλληλες. Οἱ διδάσκαλοί μας τοὺς ἔκαναν τῆς παρατηρήσεις—κι' ἀλήθεια πόσο ντροπιασμένοι ἐνοιωθάν, ὅταν τῆς ἄκουαν! Ἐ, αὐτὸ πιστεύουμε νὰ τοὺς ἔγινε μάθημα...

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο Πολιούχος Άγιος

«Τὸν Πανεύφημον μάρτυρα Χριστοῦ Γεώργιον, Ἰωαννῖνον τὸ κλέος καὶ πολιοῦχον στερεὸν, ἄσματος ἐγκωμίων ἀνευφημῶμεν, ὅτι ἐνήθλησε λαμπρῶς καὶ κατήνεγκεν ἐκδρὸν τοῦ Πνεύματος τῇ δυνάμει. Καὶ νῦν ἀπαύστως προσβύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Πόσες καὶ πόσες φορές δὲν ἔχω ἀκούσει τὸ ἀπολυτικίον αὐτοῦ, τὸ τόσο ὄρατο! Ἀλλὰ φέτος πού ἤμουν πιὸ μεγάλη ἐννοίωσα μέσα μου πιὸ μεγαλοπρεπείς τοὺς στίχους καὶ τίς ὁμορφες νότες πού ἀνέβαιναν ψηλά—ψηλά—στοὺς οὐρανούς νὰ συναντήσουν τὸν μεγάλο μας Ἅγιο, τὸν πολιοῦχο τῆς πόλεός μας Ἅγιο Γεώργιο τὸν νεομάρτυρα.

17 Ἰανουαρίου ἡμέρα γεμάτη εὐλάβεια γιὰ τοὺς Γιαννιώτες. Πόσο χαίρομαι! Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἀνέβαινα στὸ ὑψηλότερο βουνό καὶ νὰ εἶχα μιὰ δυνατὴ φωνὴ νὰ φώναζα νὰ ἀκουγὲν ὅλος ὁ κόσμος καὶ νὰ μαθαῖναν τὸν καλὸ μας Ἅγιο, τὸν Ἅγιο πού μαρτύρησε γιὰ τὴ Χριστιανικὴ μας θρησκεία.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος γεννήθηκε στὸ Τσοῦρχλι τῶν Γρεβενῶν πού μετὰ τὸν θάνατόν του ὀνομάσθηκε «Ἅγιος Γεώργιος». Ἀπὸ μικρὸς εἶχε χάσει τοὺς γονεῖς του. Ἦταν ἓνα φτωχό παιδί. Στὴν ἐπίγειον ζωὴν του δὲν εἶχε ἀξιώματα. Ὅταν μεγάλωσε τὸν πῆρε ἱπποκόμο του ἑνὸς τοῦρκου ἀξιωματικοῦ. Ἦρθε στὰ Γιάννενα καὶ παντρεύτηκε σύμφωνα μὲ τὸ Χριστιανικὸ νόμο. Τότε κατάλαβαν οἱ Τοῦρκοι ὅτι ἦτο Χριστιανὸς καὶ τοῦ εἶπαν νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν δέχτηκε καὶ τὸν κρέμασαν. Ἡ ψυχὴ του πέταξε ψηλά, πολὺ ψηλά, σὲ κόσμους πού δὲν μπορούμε νὰ φαντασθοῦμε. Βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μεγάλου μας Θεοῦ· ὁλόχρυσος θρόνος τὸν περιέμενε καὶ φωτοστέφανος δόξης. Ὁ θάνατός του ἔδωσε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ νέα δύναμι στοὺς Χριστιανούς γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν δύσκολη ἐποχὴ.

Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ Τοῦρκοι, βλέποντας τὸ θάρρος του, νὰ θυσιάσεται γιὰ τὸ χριστιανισμό, νὰ ἀπαρνηθῇ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀξιώματα πού τοῦ ἔταζαν ἔγιναν Χριστιανοί. Ἄλ-

λος στὴ θέσι του θὰ θαμπωνότατε καὶ θὰ ἔλεγε:

—Ἀπὸ ἱπποκόμος νὰ γίνω... ἀρ-χοντας; τί ἄλλο θέλω;

Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ προσορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν πρέπει μόνον νὰ ἐργάζεται γιὰ τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ. Ἄν δεχό-

Ἡ λιτανεὶα τοῦ Ἀγίου

Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι καὶ φέτος διὰ νὰ τιμήσωμεν τὸν Νεομάρτυρα Ἅγιο Γεώργιο, πολιοῦχο τῶν Ἰωαννῖνων, τὴν Παρασκευὴν 17 Ἰανουαρίου, ἐπέτειο τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου του, κάναμε τὴ

Ἡ λιτανεὶα τῆς εἰκόνης

τοῦ Ἁγίου Γεωργίου

τὸν Ἅγιό μας τὰ πλούτη πού τοῦ ἔταζαν τί θὰ γινόταν; Πόσα χρόνια θὰ ζοῦσε περισσότερο; Μιὰ μέρα θὰ πέθαινε· ἐνῶ τώρα ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰωνίως.

Τὸν τάφο του τὸν ἔχουνε στὴν Μητρόπολι. Ἐμεῖς τὰ παιδιά ἔχομε ὑποχρέωση νὰ ἀνάβωμε ἀπὸ κανένα κεράκι γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ γίνουμε καλοὶ Χριστιανοί.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΣΙΩΖΙΟΥ
Ε' 4—ἔξου

ΤΟ ΤΑΜΑ

Πιανόμουν ἀπὸ τὸ χέρι τῆς μαμάς μου, τὴν παραμονὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ προχωροῦσαμε πρὸς τὸ ταπεινὸ ἐκκλησάκι. Στὸ δρόμο πολλὲς κυρίες κρατοῦσαν λαμπάδες πολὺ μεγάλες καὶ χωρίς νὰ τὸ θέλω ψιθύρισα:

—Σίγουρα γιὰ τάμα, στὸν ἅγιο θὰ πηγαίνουν».

Δίπλα μας ἡ γιαγιά μου προχωροῦσε μὲ βῆμα ἀργό, μὴ μπορώντας νὰ μᾶς φθάσῃ. Μιὰ λαμπάδα μεγάλη κρατοῦσε, στὸ τέλος ἀσημωμένη. Ἄχ ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς βρίσκεται στὰ ξένα καὶ μάθαμε πὼς εἶναι ἀρρωστος. Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις φτάσαμε στὸ προαύλιο τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννῖνων, σ' ἓνα μικρὸ ἐκκλησάκι, πού κοίταται ἓνας πολὺ τιμὸς θησαυρός. Ἐκεῖ στὸ φτωχικὸ

Συνέχεια εἰς σελ. 3

τοῦ Ἀγίου Γεωργίου

λιτανεὶα τῆς ἀγίας του εἰκόνης.

Ἐμεῖς, τὴν ἡμέρα αὐτή, συγκεντρωθήκαμε στὸ σχολεῖο μας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πήγαμε στὸν ἱερό να-ὸ τῆς Μητροπόλεως γιὰ νὰ παρακολουθήσωμε τὴ λειτουργία. Τί πολὺς κόσμος πού ἦταν! Ὁ καθένας πού ἐρχότανε πήγαινε πρῶτα προσκυνοῦσε τὸν τάφο τοῦ Ἀγίου Γεωργίου καὶ ἔπειτα, σιγὰ σιγὰ ἐρχότανε μὲ εὐλάβεια καὶ παρακολουθοῦσε τὴ λειτουργία. Ὅταν τελείωσε ἡ Θεία λειτουργία βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ μπήκαμε μὲ τὴ σειρά ὅλα τὰ σχολεῖα, στὴ γραμμή.

Σὲ λίγο βγήκαμε οἱ ἱερεῖς κρατώντας μὲ εὐλάβεια τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου. Ἀκολουθοῦσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Χριστόφορος καὶ ὅλος ὁ ἄλλος κληρὸς. Ὑστερα ἐρχότανε οἱ ἐπίσημοι καὶ τὸ ἐκκλησιάσμα.

Ἀφοῦ σχηματίστηκε ἡ παρόταξις ἐκινήσαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ βαδίζοντας μὲ ἀργὸ ρυθμικὸ βῆμα πού τὸ κανόνιζαν ἡ φιλαρμονική τοῦ Δήμου καὶ ἡ Στρατιωτικὴ μουσική, πού ἐπαινίζαν συνεχῶς,

κατευθυνθήκαμε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Νεομάρτυρος.

Ὁ Μητροπολίτης, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ψαλτάδες ψάλλαν τροπάρια τοῦ Ἀγίου.

Ὁ κόσμος πού ἦταν παρατεταγμένος τὰ πεζοδρόμια ἀποκαλύπτεται, μόλις περάσῃ ἡ εἰκόνα τοῦ Ἀγίου, κάνει σταυρὸ καὶ σκύβει τὸ κεφάλι εὐλαβικά.

Διασχίσαμε ἔτσι τὴν ὁδὸ Ἀνεξαορτισίας, περάσαμε τὸ Γυμνάσιον θηλέων καὶ φθάσαμε ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα στὸ σπίτι τοῦ Ἀγίου.

Ἀμέσως οἱ ἱερεῖς μπήκανε μέσα στὴν ἐκκλησίαν καὶ ἔβαλαν στὴ θέσιν τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀγίου.

Ἀκολουθήσαμε κι' ἐμεῖς σιγὰ-σιγὰ μὲ σεβασμὸ καὶ ἀφοῦ προσκυνήσαμε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου βγήκαμε πάλι ἡσυχὰ ἔξω καὶ φύγαμε γιὰ τὰ σπίτια μας. Χιλιάδες πήγαν ἐκεῖ τὴν ἡμέρα αὐτή. Τὸ προσκυνήμα τῆς εἰκόνας συνεχίστηκε ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ.

Πόπη Κ. Κοντοπάνου.

Στ' τάξεις ἑξατάξιου.

ΤΟ ΤΑΜΑ

Συνέχεια ἀπὸ σελ. 2

Ἐκκλησάκι κοιμάται ἀπὸ χρόνια τώρα ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ὁ Πολιοῦχος μας. Λίγα κεράκια τρεμοσβύνουν στὰ μανουάλια πού ἀναφαν οἱ πιστοὶ πού ζητοῦν μιὰ χάρη ἀπὸ τὸν Ἅγιο. Βαθεῖα ἡσυχία βασιλεῦ. Τὸ καντη-

Τὸ ακλαβωμένο ζαρκαδάκι

Στὸν κῆπο μας ἔχομε ἓνα σκλαβωμένο ζαρκαδάκι.

Τὴ κριμὰ! τί κριμὰ πού εἶναι σκλαβωμένο!

Στὸ δάσος, ὅταν ἦταν, σεργιάνιζε μέσα στὰ κλαδιά τῶν δένδρων καὶ ἐπαίξε χαρούμενο. Ἀλλὰ, ἦλθε ἡ καταραμένη μέρα πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ δασὸς δάσος. Νὰ πὼς ἔφυγε:

«Ἐνας ἀξιωματικός, καθὼς κυνήγοις στὸ δάσος αὐτό, ἔφθασε καὶ στὴ φωλιά τοῦ μικροῦ ζαρκαδιοῦ. Ὁ ἀξιωματικός λυπήθηκε τὸ ζαρκαδάκι καὶ τὸ πήρε σπίτι του.

Τὸ Δασαρχεῖο τῶν Ἰωαννῖνων ἀπαγορεύει τὸ σκότωμα τῶν ζαρκαδιῶν. Τὸν ἀξιωματικὸ δὲν τὸν πήγαν φυλακὴ γιὰτὶ δὲν σκότωσε τὸ μικρὸ ζαρκαδάκι.

Τὸ πήραν ὁμῶς, καὶ εἶπαν, νὰ τὸ ἀφίσουν στὸ Νησί μας, μὰ φοβήθηκαν μὴν τὸ φάνε τὰ σκυλιά, γι' αὐτὸ τὸ ἔδωσαν στὸ σχολεῖο μας».

Ἔτσι μένει τώρα κλεισμένο στὸ σπίτι του, πού τοῦ ἔχει ὁ κηπουρὸς μας ὁ κ. Γιώργος.

Τὸ καμμένο, στενοχωριέται πού εἶναι

Οἱ μαθηταὶ τῶν Προτύπων εἰς τὴν Λιτανεῖαν

λι ἐπάνω ἀπ' τὸν τάφο τρεμόσβυνε καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἡ καντήλα πού στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ὅταν τὸν κρέμασαν οἱ Τοῦρκοι. Ἐμεῖς γιὰ λίγες στιγμὲς σιωπηλὴ. Τὰ μάτια μου καρφώθηκαν στὸν τάφο τοῦ Ἀγίου. Τὴν προσοχή μου ἐτάραξαν τότε τὰ βήματα τῆς γιαγιάς πού πήγαινε πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου γιὰ νὰ ἀνάψῃ τὴν λαμπάδα. Στὰ χεῖλή μου ἀνέβηκαν μερικὰ λόγια:

«Ἄγε μου Γεώργιε, κάνε νὰ γίνῃ ὁ Θεὸς καλὰ καὶ νάσθῃ γρήγορα-γρήγορα κοντά μας. Κάν' τον νὰ μὴ νοιώσῃ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀρρώστεια ἐκεῖ στὴν ξενιτιά ἀνάμεσα στοὺς ξένους. Φέρτον γρήγορα κοντά μας. Μεγάλο-μάρτυρα Γεώργιε περισσότερο γιὰ αὐ-

τὴ τὴν φτωχὴ γιαγιά πού ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ φύγῃ...»

Ἐγύρισα πρὸς τὴν γιαγιά. Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Εἶχα μαντέψει πὼς ἔλεγε τὴν ἰδίαν προσευχὴ κι' αὐτὴ κι' ἡ μητέρα μου. Ἦμουν βεβαίως πὼς ὁ Ἅγιος θὰ ἔκανε τὸ θαῦμα του. Μιὰ μυροδιδία θυμαμάτος ἦταν χυμένη σ' ὅλο τὸ ἐκκλησάκι καὶ ὅλα φαινόταν σὰ νὰ προσκυνοῦσαν μὲ θαυμασμό καὶ κατάνυξι τὸν πέτρινο τάφο πού στέκεται ἐκεῖ γιὰ νὰ δῇ θάρρος κι' ἐλπίδα σ' ὅσους πονοῦν καὶ ὑποφέρουν.

Ροδόκλεια Παπαδοπούλου.
Τάξεις Ε' 4)ταξίου.

Τὸ ζαρκαδάκι τοῦ κήπου μας

Στοῦ Σχολείου μας τὴν αὐλὴ μέ-
σα σ' ἓνα κλουβί, εἶναι κλεισμένο ἓ-
να ζαρκαδάκι.

Πόσο τὸ λυπῶμαι πού εἶναι φυ-
λακισμένο! Τί χαρούμενο θὰ ἦταν
ἀν βορσιζόταν στὸ δάσος νὰ τρέξῃ
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ!

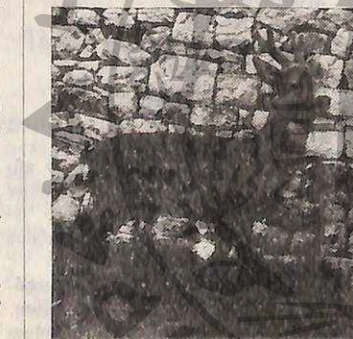
Ἀλλὰ καὶ κλεισμένο ἐδῶ πού εἶ-
ναι χαίρεται νὰ βλέπῃ τὰ παιδάκια
πού τὸ ἀγαποῦν πολὺ!

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΟΝΟΣ

Α' 4—ταξίου.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

«Ὁ, τι δημοσιεύεται στὸ τεῦχος αὐ-
τὸ καὶ δὲν ἔχει ὑπογραφή, ἀλλὰ μόνο
τὰ ἀρχικά τοῦ ὀνόματος ἀνήκει στὴ
Συντακτικὴ ἐπιτροπὴ πού ἀποτελεῖται
ἀπὸ τὰς μαθητῶν Βασιλῆϊ Οἰκονομί-
δου, Ἀγάθη Καραμπουνα, Μαίρη
Τσακλίδου, Ἀλίκη Φραγκίδου, Βασι-
λεῖο Γκοβόσδη καὶ Κωνσταντῖνο Ρά-
πη».

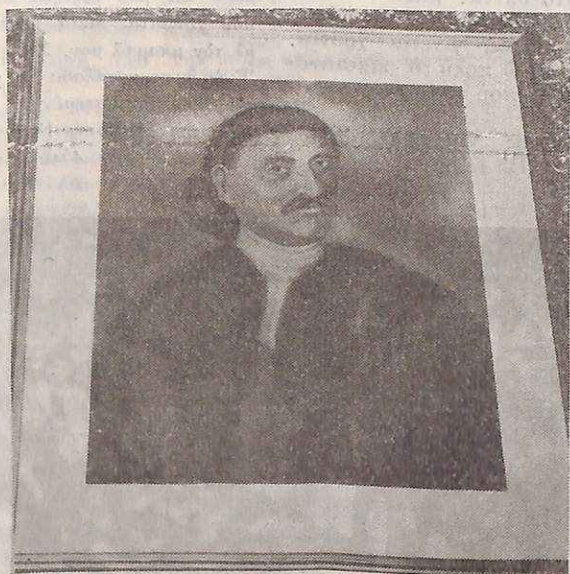
Τὸ ζαρκαδί τοῦ Σχολικοῦ μας
κήπου

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΜΑΣ

ΖΩΗΣ ΚΑΠΛΑΝΗΣ

"Όταν η Πατρίδα μας Ελλάδα στέναζε κάτω από τον Τουρκοζικό ζυγό, πολλοί Έλληνες και ιδίως Ήπειρώτες, μη μπορώντας να υποφέρουν τη σκληριά ξενιτεύθηκαν. Άφησαν κάθε φίλο και αδελφό, πατέρα και συγγενή, και τράβηξαν, για ποῦ; Όπου τους βγάλει ο δρόμος. Άρχει νά ἦσαν μακριά από τους Τούρκους.

"Ένας από τους ξενιτευμένους αυτούς ήταν και ο Ήπειρώτης Ζώης Καπλάνης. Γεννήθηκε σ' ένα χωριό της Ήπειρου, στο Γραμμένο, το 1736. Έμεινε ορφανός από μητέρα σε ηλικία 6 ετών. Ο πατέρας του ξαναπαντρεύτηκε. Μά η καινούργια μητέρα δεν έμοιαζε διόλου της παλιάς και αλλη-

ΖΩΗΣ ΚΑΠΛΑΝΗΣ

δινής. Μαζύ της περνούσε ζωή μαρτυρική. Και δικαίως τὸν ὀνόμασαν Πικρο-Ζώη. Σάν νά μὴ τοῦ ἔφταναν ὅλα αὐτά, ὁ Θεὸς τοῦ πήρε καὶ τὸν μόνο προστάτη, τὸν πατέρα του.

Δύο λοιπὸν ἦταν οἱ αἰτίες ποὺ τὸν ἀνάγκασαν νά ξενιτευθῇ. Ἡ πρώτη: ἡ πικρὴ ζωή ποὺ περνούσε. Καὶ ἡ δευτέρα: ἡ πικρὴ σκληριά καὶ τὸ ὄνειρό του νά βοηθήσῃ τὴν Ἑλλάδα.

"Επειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια βρίσκουμε τὸν Καπλάνη ἀμπλουτο. Πῶς; Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μὲ λίγες γνώσεις πηγαίνει στὸ Βουκουρέστι καὶ σὲ ἄλλες πόλεις. Κι' ὅτι ἔμαθε τὸ ἔμαθε μοναχὸς του στὰ Γιάννινα, ὅταν φεύγοντας ἀπὸ τὸ χωριὸ του, ὀρφανός, βρῆκε καταφύγιο στὸ σπίτι τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ κ. Κατσηνίκου.

Μὲ τὴ δὲ καὶ ἔζηλε διάβαζε ὁ μικρὸς Ζώης! Μέσα στὸ καμαράκι του δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα στρώμα πτωχικό, μερικὰ στρωσίδια στὴν ἀκρὴ, μιὰ-δυὸ ξύλινες καρέκλες, ἓνα ψηλότερο σκαμνὶ ποὺ τῶς γιὰ τραπέζι, δεξιὰ ἓνα λυχναρί με λάδι ποὺ ἔριχνε τὸ λιγιστὸ του φῶς καὶ σχημάτιζε παραξένες σκιὲς στοὺς τοίχους. Τὸ καμαράκι τοῦ πικρο-Ζώη ἦταν σὰν ἓνα μικρὸ κρυφὸ σχολεῖο.

Στὸ Βουκουρέστι ποὺ βρίσκεται τώρα, ἐμπορεύεται καὶ ἀρχίζει νά πλουτίζει. Βλέποντας ὅτι τὸ ὄνειρό του ἀρχίζει νά πραγματοποιεῖται συνεχίζει. Καὶ ἔτσι γίνεται ἀμπλουτός. Χρήματα πολλὰ στέλνει τώρα ὁ Καπλάνης καὶ κτίζεται ἓνα μεγάλο κτίριο γιὰ πρότυπο σχολεῖο στὰ Γιάννινα, ποὺ παίρνει κατόπιν τὸ ὄνομά του καὶ γίνεται ἑακουστό στὰ μαῦρα χρόνια τῆς σκληριάς. Ἡ «Καπλάνειος Σχολή» δὲν ἦταν ἓνα ἀπλὸ σχολεῖο. Ἦταν ἓνα ἀληθινὸ

πνευματικὸ κέντρο, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν Μαρούτσειο καὶ τὴν Μπαλάνειο σχολὴ στόλιζαν τὰ Γιάννινα.

"Επίσης ἀπὸ 100.000 ρούβλια βάζει ὁ Καπλάνης σὲ διάφορες Τράπεζες ὥστε μὲ τοὺς τόκους τὸν νά συντηρηθῇ τὸ Σχολεῖο. Στέλνει καὶ ἄλλα χρήματα γιὰ νά συντηρηθοῦν ἄλλες σχολές, ὅπως ἡ σχολὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἡ Ἀθωνιάδα, καὶ τῆς Πάτριος, ἡ Πατιμιάδα.

"Ιδιαίτερα ὅμως τὸν τραβάει ὁ ὀρφανεία. Ἠλέξις ὀρφανὸς αὐτόματα προκαλεῖ συγκίνησι στὸ Ζώη καὶ τὸν κάνει νά δείχνῃ πατριὰ αἰσθήματα. Γι' αὐτὸ στέλνει χιλιάδες ρούβλια γιὰ νά παντρευτοῦν τὰ ὀρφανὰ κορίτσια τοῦ Γραμμένου.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Καπλάνη. Ἀπέθανε στίς 20 Δεκεμβρίου τοῦ 1806. Ἐξῆσε 70 χρόνια. Μία ζωὴ γεμάτη πίστη στὸ Θεὸ, ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ καλὰ ἔργα.

Μ. Τσ.

★
Ἡ διαθήκη τοῦ Καπλάνη

(Ἀποσπάσματα)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

"Εν ἔτει τῷ σωτηρίῳ 1806 μηνὸς Αὐγούστου 15 Ἐγὼ ὁ Ζώης Κωνσταντίνου Καπλάνης ἐξ Ἰωαννίνων, ἐκ τῆς Κώμης Γραμμένο εὐρισκόμενος εἰς Μόσχαν καὶ ἔχοντας θεία ἑλέει σὺν τὸν νοῦν μου, καὶ ὕγιεις τὰς φρένας μου, καὶ ἀπάσας μου τὰς αἰσθήσεις στοχαζόμενος δὲ τὴν παρουσίαν τοῦ θανάτου ἀδελόν καὶ ἀπρόοπτον, καὶ φοβούμενος μὴν ἤθελέ μοι συνέβῃ αἰφνιδίως ὁ θάνατος καὶ ἤθελον μείνῃ ἀδιάτακτα τὰ ὑπάρχοντά μου, διὰ τοῦτο ἐκθέτω τὴν παρούσαν μου ἐσχάτην βουλήν, καὶ γνώμην, καὶ διαθήκην μου διαθέτων ἐκεῖνο ὅπου μοὶ ἐχάρισεν εἰς τὸνδε τὸν μάταιον κόσμον ἡ ἄκρα εὐσπλαχνία τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἐκ τῶν ἰδίων μου κόπων. Δέομαι οὖν τῆς θείας αὐτοῦ ἀγαθότητος, ἵνα μοὶ ἐμπνεύσῃ διατάξαι τὰτα κατ' εὐαρέστησιν τοῦ Παναγίου αὐτοῦ θελήματος πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς.

Θέλω οἱ ρηθέντες ἐπιτρόποι μου νά βάλλωσιν εἰς τὸ Βασιλικὸν Ὁρφανοτροφεῖον ρούβλια Δέκα χιλιάδας λαμβάνοντες Μπελέτι ἐπ' ὀνόματι τῶν ἐν Ἰωαννίνους ἐπιτρόπων τῶν τεσσάρων ἐκκλησιῶν, λέγω τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς καὶ Μητροπόλεως, τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης Ἀρχιμανδρείου, τῆς Ἁγίας Μαρίνης, καὶ τοῦ Ὁσπηταλίου, τὸ ὅποιον Μπελέτι νά διαλαμβάνῃ οὕτως. Ὅτι αὕτῃ ἡ ποσότης κατετέθη ὑπ' ἐμοῦ αἰώνως

Τὸ σπίτι μας γιορτάζει!

Εὐλογημένο σπίτι! Πόσες χαρὲς κρύβεις μέσα σου! Πόσες λαχτάρεις δημιουργεῖς καὶ εὐχάριστες σκεπάζεις κάτω ἀπὸ τὴν τιμημένην σου σκεπή!

Οἱ πῶ μεγάλες σου χαρὲς ὅμως εἶναι τότε ποὺ γιορτάζεις.

Μιά τέτοια χαρούμενη μέρα πέρασε τὸ ἀγαπημένο μου σπίτι στὴ γιορτὴ τοῦ πατέρα μου, τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

Ἐγὼ μὲ ἰδιαίτερο χτυποκάρδι τὴν περίμενα! Διπλὴ ἦταν ἡ χαρά μου. Πρωτοχρονιά καὶ γιορτὴ τοῦ ἀγαπημένου μου πατέρα!

Φροντίδες πολλές ἡ μανούλα μου κι' ἐγὼ μὲ τίς μικρὲς μου δυνάμεις βοηθὸς κοντά της.

Νά τὸ σπίτι τώρα στολισμένο γιορταστικά! Νά καὶ τὰ γελαστά πρόσωπα τῶν γονέων μου.

Νά καὶ ἐγὼ πρῶι—πρῶι μὲ λίγα φτωχικά χειμωνιάτικα λουλούδια ποὺ ἔρχομαι γελαστός νά εἰπῶ τὴν εὐχή μου στὸν πατέρα βγαλμένη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς παιδικῆς μου ψυχῆς.

—Χρόνια πολλὰ νά μᾶς ζήσης!

—Εὐχαριστῶ, Γιωργάκη, καλὴ πρόοδος.

Τὰ φτωχὰ μου λουλούδια στολίζουν τὸ ἀνθοδοχεῖο καὶ τὰ λόγια μου ὑπνοῦν μέσα στὴν καρδιά τῶν γονέων μου τὴ μεγάλην χαρὰ καὶ ἀγάπην τους γιὰ μένα.

Κάθε στιγμὴ ἀπ' ὅλη τὴν ἡμέρα ἔρχεται στὸ σπίτι μας καὶ ἀπὸ ἑνὸς καλοκαρδὸς ἐπισκέπτης καὶ τὸ σαλόνι μας γεμίζει ἀπὸ πρόσωπα χαρούμενα καὶ ἀγαπημένα.

Ἐγὼ ζῶ τίς πῶ εὐτυχισμένες τῆς ζωῆς μου στιγμὲς ὅταν τὸ σπίτι μου γιορτάζει. Καὶ στὴν προσευχὴ μου θερμὰ παρακαλῶ τὸν καλὸ Θεὸ μὲ τέτοιες ὥραϊες ἀλησμόνητες γιορτὲς νά χαρίσῃ στὸ πατρικὸ μου σπίτι, ποὺ φέρνουν παντοτεὴν εὐτυχία καὶ χαρὰ.

Γεώργιος Β. Κυρκόπουλος
Μαθήτης Γ' τάξεως 4—ξίου

Ὁ Φλεβάρης θύμωσε!

Μᾶς κάλεσε τώρα ὁ Φεβρουάριος! Ἐπαινε νά μᾶς καλοπιάνη καὶ νά μᾶς λήν μὲ τίς ὥραϊες λιανίδες του, ὅτι θὰ περάσουμε ὥραϊα μαζί του.

Σήμερα φαίνεται πῶς μᾶς μάλωνα μὲ τὴ βροχούλα ποὺ ἔριχνε. Ὁ οὐρανὸς εἶναι γριζὸς καὶ γεμάτος ἀπὸ σύννεφα. Ἡ σημερινὴ βροχούλα ἔκανε καλὸ στὰ χωράφια! Ποτίστηκαν γιὰ νά βλαστήσουν τὴν ἀνοιξὴ καὶ νά μᾶς δώσουν ὥραϊους καρπούς. Τώρα ποὺ ἄρχισε νά ἀνοιγῇ ὁ Φεβρουάριος, ποῖς ἔχει δὰ μᾶς εἰς καὶ λίγο χρόνο;

Ἰωάννης Σιδῶσιος
Α' 4)ταξίου

καὶ ἀναφαιρέτως, ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νά ἐξαποστέλλεται κατ' ἔτος πρὸς τοὺς διαληφθέντας ἐπιτρόπους, διὰ νά ὑπανδρεύωσι πτωχὰ κορίτσια εἰς τὰ δύο χωρία ὀνομαζόμενα Γραμμένο καὶ Τσουντίλα. Ὅσα δὲ μετρητὰ μετὰ τοῦτο περισσεύωσι νά ὑπανδρεύωσιν ὡσαύτως πτωχὰ κορίτσια ἐκ τῶν πλησιοχώρων χωρίων Γραμμένου καὶ Τσουντίλας.

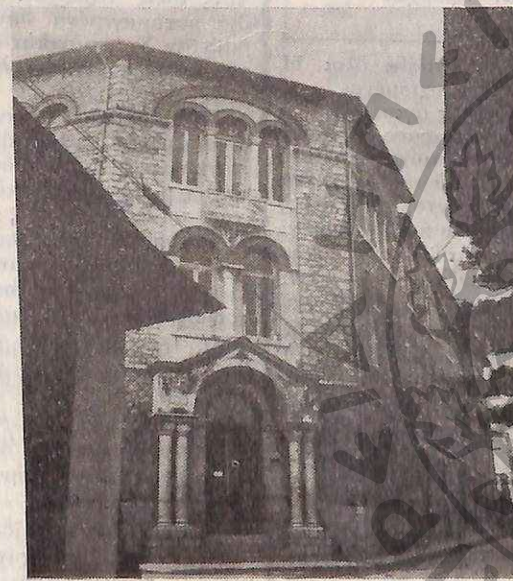
Αὕτῃ ἡ ποσότης — 6.000 ρούβλια — κατετέθη παρ' ἐμοῦ αἰώνως καὶ ἀναφαιρέτως, ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νά ἐξαποστέλλεται κατ' ἔτος διὰ νά ὑπανδρεύωσι πτωχὰ κορίτσια εἰς τὴν πατρίδα μου Ἰωάννινα καὶ αὐτὸ νά τὸ ἐνεργῶσιν ἀφιλοπροσώπως.

Πρὸς τοῦτοις ἀναμνημονεύων ἐπιβαίω ὅτι ἐπειδὴ ἡ παντοδύναμος ἀγαθότης τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, κατὰ τὸν ἀνέκαθεν πόθον, καὶ ἐγκάρδιόν μου ζήλον, μὲ ἤξιωσεν ἔτι ζῶντα, καὶ ἐσύστησα τὸ εἰς τὴν πατρίδα μου Ἰωάννινα Ἑλληνικὸν σχολεῖον ἐν ᾧ πρὸ χρόνων ἤδη παραδίδονται μαθήματα, τὸ ὅποιον ἐστερέωσα, καθ' ὅσον ἦν δυνατόν μὲ Συνοδικόν, Πατριαρχικόν Σιγγιλιώδες Γράμμα, διὰ νά ἤθελον ἔχει θεία συνάρσει, αἰώνιον τὴν μονιμότητα καὶ διάρκειαν πρὸς κατὰ μέρος φωτισμὸν τοῦ ἐκπεπαιστωμένου φιλάτου γένους μου. Ἐπιβεβαίω λέγω, ὅτι δι' αὐτὸ τὸ σχολεῖον μου κατέθεσα ἰδιοχείρως μου, ἐν τῷ αὐτῷ Βασιλικῷ Ὁρφανοτροφείῳ ρούβλια 100 χιλιάδας.

Κατετέθεσαν παρ' ἐμοῦ αἰώνως καὶ ἀναφαιρέτως — 10.000 ρούβλια — ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νά ἐξαποστέλλεται κατ' ἔτος εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ Νοσοκομείου, τοῦ ἐν τῇ πατρίδι μου Ἰωάννινα, πρὸς περίθαλψιν τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκόμενων ἀσθενῶν. Καὶ τοῦτο νά ἀκολουθῇται ἀείποτε ἀπαράλλακτος καὶ ἐλευθέρως, κατὰ διαταγὴν τοῦ Σιγγιλιώδους Γράμματος.

Αὕτῃ ἡ ποσότης — 5.000 ρούβλια — κατετέθη παρ' ἐμοῦ αἰώνως καὶ ἀναφαιρέτως, ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νά ἐξαποστέλλεται κατ' ἔτος εἰς τὴν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἀθῶνος Ἑλληνικὴν Σχολὴν πρὸς βοήθειαν τῶν ἐν αὐτῇ διδασκόντων καὶ διδασκόμενων.

Αὕτῃ ἡ ποσότης — 5.000 ρούβλια — κατετέθη παρ' ἐμοῦ αἰώνως καὶ ἀναφαιρέτως ὁ δὲ τόκος αὐτῶν νά ἐξαπο-

Ἡ Καπλάνειος Σχολή

'Η έορτή τῶν Γραμμάτων

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Σήμερα είναι Πέμπτη 30 'Ιανουαρίου, ή γιορτή τῶν τριῶν 'Ιεραρχῶν. Σ' ὅλη τή Χριστιανοσύνη εορτάζεται ἡ μεγάλη αὐτή ἡμέρα πρὸς τιμὴν τῶν τριῶν 'Ιεραρχῶν οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ ὁ 'Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἅγιοι ἦσαν μεγάλοι σὲ πνεῦμα καὶ σὲ ψυχὴ, καὶ

δουσιασμοὶ ἀφοσιώθηκαν μαζί στὴν μελέτη τῆς 'Αγίας Γραφῆς καὶ ἐγιναν γνωστοὶ σ' ὅλους τοὺς Χριστιανούς γιὰ τὴ σοφία τους καὶ τὴν ἀρετὴ τους.

Ὁλόκληρη τὴν περιουσία τους τὴν διέθεσαν γιὰ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα. 'Ιδρυσαν παντοῦ νοσοκομεῖα, γεροντοκομεῖα, ὁρφανοτροφεία καὶ πολλὰ ἄλλα σὰ

Οἱ μαθηταὶ τῶν προτύπων στὴ γιορτὴ τῶν Τριῶν 'Ιεραρχῶν

ἀποτελοῦν πραγματικὸ στολίδι τῆς Θρησκείας μας.

Ὁ Μέγας Βασίλειος γεννήθηκε εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας τὸ 330 μ. Χ. Ἡ μητέρα τὸν ἀνέθρεψε μὲ χριστιανικὴς ἀρχές καὶ ἐφύτρεψε στὴν ψυχὴ του τὴν ἰδέα τοῦ ὁραίου τοῦ μεγάλου καὶ ὑψηλοῦ. Ὁ πατέρας του τὸν ἐστειλε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐσπούδασε κοντὰ σὲ καλὲς δασκάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γεννήθηκε εἰς Νανζιανζὸν τὸ 329 μ. Χ. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ του ἀκόμη χρόνια εἶδε ὅτι ἦταν προικισμένος μὲ πολλὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα. Ἐσπούδασε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐγινε σοφός. Γρήγορα, πολὺ γρήγορα, γνωρίσθηκε μὲ τὸν Βασίλειον καὶ ἀνεπτύχθη μεταξύ τους μὲ πολλὴ μεγάλη φιλία. Μὲ πραγματικὸν ζῆλο καὶ μεγάλο ἐν-

δοπία βοήθησαν προστασία ὅλοι οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ δυστυχισμένοι.

Ὁ τρίτος μέγας ἅγιος εἶναι ὁ 'Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὴν Ἀντιόχεια τὸ 344 μ. Χ. Ἡ φύσις τοῦ ἐχάρισε ἕνα πολὺ μεγάλο ταλέντο, νὰ ὁμιλῇ ὡραῖα οἱ λόγοι του καὶ τὰ κηρύγματα τὰ ἀειμαλῶτιζαν τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἐμάγευαν τὴν ψυχὴ των. αὐτὸς καὶ ἐμάγευαν τὸν ὀνόμασαν γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν ὀνόμασαν Χρυσόστομο. Μὲ πολλὴ ἐνδιαφέροντα καὶ προσοχὴ ἐμελέτησε τὴν Ἀγία Γραφή καὶ ἐγινε μέγας σοφός.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ τρεῖς μεγάλοι ἅγιοι, τὰ τρία φωτεινὰ ἀστέρια τὰ ὁποῖα λάμπουν σὲ πνευματικὸ στερέωμα καὶ διαλύουν τὰ σκοτάδια στὴ δύσκολη ζωὴ μας. Ἐμεῖς οἱ μικροὶ καὶ ταπεινοὶ ἀνθρώποι ἐπειδὴ ἀναγνωρίζουμε τὴν μεγάλη ἀξία τους εορτάζουμε καὶ

Συνέχεια εἰς σελ. 9

'Η σχολικὴ έορτή

Εἶναι Τετάρτη 29 'Ιανουαρίου 1958.

Εἴμαστε διὰλειμμα στὴν αὐλή. Σὲ λίγο ἡ καμπάνα τοῦ Σχολείου μᾶς καλεῖ νὰ μποῦμε στὴ γραμμὴ. Μετὰ μιὰ—μιὰ ὅλες οἱ τάξεις μπήκαμε σὲ τὸ μεγάλο καὶ εὐρύχωρο θέατρο τῆς Ἀκαδημίας. Ἐκεῖ καθήσαμε σὲς ξύλινες πολυθρόνες τοῦ θεάτρου.

Μπροστὰ μας, πρὸς τὴν σκηνή, ἦταν μιὰ ἔδρα τοποθετημένη. Μπροστὰ στὴ σκηνὴ εἶναι ἡ εἰκόνα τῶν τριῶν 'Ιεραρχῶν. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι εἰρηνικά καὶ ἀγαθὰ καὶ μᾶς εἶναι εἰρηνικά καὶ ἀγαθὰ καὶ μᾶς φαίνονται σὰν νὰ χαμογελοῦν. Τὸ ἀριστερὸ χερὶ καὶ τῶν τριῶν κρατᾷ ἀπὸ ἕνα ἐκκλησιαστικὸ βιβλίο καὶ τὸ δεξιὸ κάνει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Τὰ ἄμφιά τους εἶναι ἀπλά. Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν Προτύπων ἔχουν στολίσει τὴν ἱερὴ αὐτὴ εἰκόνα μὲ πρασινάδες.

Ἡ αἴθουσα εἶναι γεμάτη ἀπὸ μαθητὰς καὶ μαθήτριες τῶν Προτύπων καὶ σπουδαστὰς καὶ σπουδάστριες τῆς Ἀκαδημίας. Μόλις ἤρθαν καὶ οἱ κύριοι καθηγηταὶ τῆς Ἀκαδημίας ἀρχισε ἡ ἐορτή.

Ἡ χορωδία τῶν προτύπων ἔψαλε μιὰ προσευχή. Μετὰ ὁ κ. Γεώργιος 'Εξαρχόπουλος ἀνέβηκε στὴν ἔδρα καὶ ἀρχισε νὰ μᾶς ὁμιλῇ διὰ τοὺς τρεῖς 'Ιεράρχας. Ὅλα τὰ παιδιά καταμαγεμένα θαύμασαν τὴν βαθεῖαν Χριστιανικὴν πίστιν των καὶ τὰ τόσα πολλὰ καλὰ ποὺ ἔκαναν.

Μόλις ἐτελείωσε ὁ κύριος 'Εξαρχόπουλος δύο συμμαθητοὺς μας ἀχόπουλος δύο συμμαθητοὺς μας ἀχόπουλος ἀπὸ ἕνα ποίημα. Τέλος πῆγγειλαν ἀπὸ τὸ ἀπολυτίκιο ἡ γιορτὴ τελεώθηκε μὲ τὸ ἀπολυτίκιο ἡ γιορτὴ τελεώθηκε μὲ τὸ ἔψαλτον τῶν τριῶν 'Ιεραρχῶν, ποὺ τὸ ἔψαλλε ἡ χορωδία τῶν σπουδαστριῶν καὶ ὅλα τὰ παιδιά καταχαρούμενα καὶ εὐχαριστήματα ἀρχίσαμε νὰ φεύκουμε γιὰ τὰ σπίτια μας.

Μὰ δὲν εὐχαριστήσαμε τόσο πολὺ ἐμεῖς ὅσο τρεῖς ἄλλοι. Οἱ ἄλλοι αὐτοὶ τρεῖς ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ ψυχῆς τῶν τριῶν 'Ιεραρχῶν ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀπέραντη χαρὰ μέσα σὲ τὸ θέατρο τὴν γιορτὴν ποὺ τοὺς κάναμε!

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὅλα τὰ παιδιά καὶ κορίτσια τῆς Ε' καὶ ΣΤ' τάξεως τετρατάξιον καὶ ἑξατάξιον ἐπῆγαμε σὲ τὸ ναὸ τῆς Μη-

τροπόλεως, ὅπου ἐγινε μέγας ἐσπερινός.

Ἡ ἐκκλησία ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὰ παιδιά τῶν Γυμνασίων καὶ τῶν δημοτικῶν σχολείων τῆς πόλεως.

Ὅλα τὰ παιδιά παρακολούθησαν.

Ὁ κ. 'Εξαρχόπουλος ἐνῶ ὁμιλεῖ

με μὲ κατάνυξι καὶ εὐλάβεια τὴν ἱερὴ αὐτὴ τελετή. Στὸ τέλος ὁ πᾶτερ Σεβαστιανὸς ἀνέβηκε σὲ τὸ ἄμβωνα τοῦ ναοῦ καὶ μίλησε γιὰ τοὺς τρεῖς 'Ιεράρχας. Ἡ ὁμιλία τοῦ πᾶτερ Σεβαστιανοῦ ἔκαμε τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν νὰ πλημμυρίσουν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τοὺς τρεῖς 'Ιεράρχας, μὰ πὺ πολὺ τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων.

Καὶ πρέπει κι ἐμεῖς ὡς καλὰ Χριστιανόπουλα νὰ τοὺς μιμηθοῦμε κάνοντας ὅτι ἔκαμαν κι' αὐτοὶ!

Κωνσταντῖνος Πιάνος
ΣΤ' 4—Ξίου

'Η σχολικὴ έορτή

Συνέχεια ἀπὸ σελ. 8

✓ χρόνον τὴν μνήμη των μὲ μεγάλες τιμές.

Ἡ ἐορτὴ των θεωρεῖται ὡς ἐορτὴ τῶν γραμμάτων καὶ ἐνδιαφέρει κυρίως ἐμᾶς τοὺς μικροὺς μαθητὰς, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦμε τὴν κοινὴν ἐλπίδα τοῦ 'Εθνους μας. Ἀς χαραχθῇ λοιπὸν βαθεῖα στὴν ψυχὴν μας τὸ λαμπρὸ παράδειγμα των καὶ ἂς προσπαθήσωμε, ἂν ὄχι νὰ τοὺς φθάσωμε, τοῦλάχιστον νὰ τοὺς πλησιάσωμε.

Χρῖστος Λάζος
Ε' τάξις 4)ταξίον

Ἡ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΜΑΣ

Κάθε μεγάλη γιορτὴ εἰς τὸ σχολεῖο μᾶς κάνουμε τὴν ἡχογράφηση ἐνὸς προγράμματος εορταστικοῦ, ποὺ μεταδίδεται ὅστερα ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸν μᾶς Σταθμόν.

Ἔτσι καὶ τὴν παραμονὴν τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν 'Ιωαννίνων, στίς 20 Φεβρουαρίου τὸ πρωτὶ, μαζεψτήκαμε στὴν εἰδικὴ αἴθουσα τοῦ Προτύπου γιὰ τὴν ἡ-

χορωδία. Ὅλοι περιμέναμε μὲ ἀνυπομονοία τὴ στιγμὴν, καὶ ὅταν ἔδωσαν τὸ σύνθημα ἡ ἡχογραφία ἀρχισε. Μίλησε ὁ κύριος Κουνάδης καὶ ἡ χορωδία τῆς Ἀκαδημίας ἔψαλε ἕνα ὡραῖο πατριωτικὸ τραγούδι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὡς καὶ τίς ἀναπνοὲς κρατοῦσαμε. Ὅταν ἤρθε ἡ σειρά μᾶς ἡ ἀγωνία μὲν ἦταν μεγάλη.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὰ καταφέραμε κα-

Ἡ χορωδία τῶν προτύπων κατὰ μίαν ἡχογράφειν ἐκπομπῆς

χογράφει τοῦ προγράμματος. Ὅλα τὰ παιδιά φωνάζουν καὶ τραγουδοῦν.

Ἀλλὰ τὸ πανδαμόνιο αὐτὸ σταμάτησε ὅταν ἤρθε ὁ κ. Νικολάδης.

Ἐποθέτησε τὸ μαγνητόφωνο, ἕνα μηχανήμα ποὺ παίρνει τὴν φωνήν, σὲ ἕνα τραπέζι. Ἡ ἔως τώρα ἀναστατωμένη αἴθουσα εἶχε πᾶ ἡσυχάζει. Ἀφροῦ ἤρθε καὶ ὁ κ. Κουνάδης εἴμαστε ἑτοιμοὶ. Ὅλοι ἔβγαμε κἀνα δυὸ φορὲς γιὰ νὰ μὴν κάνουμε θόρυβο κατὰ τὴν ἐκπομπήν. Στὰ πρόσωπά μας ἦταν ἐξοφλημένη

λά γιατί, ὅταν τελείωσε τὸ πρόγραμμα, μὲ πολλὰ ἀπαγγελίες καὶ τραγούδια, ὁ κ. Κουνάδης μᾶς εἶπε:

—Μπορῶ παιδιά. Παιδεύτηκαμε λίγο ἀλλὰ κατορθώσαμε ἕνα ὡραῖο πρᾶγμα. Καὶ ἐμεῖς τώρα ὅλο χαρὰ γιὰ τὸ κατόρθωμά μας ἐφύγαμε χαρούμενοι. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐπερήσαν, γιατί θὰ ἀκούμαστε σὲ ὅλα τὰ Γιάννενα. Τὶ μεγάλη χαρὰ!

Ἀγ. Καρ.

ΕΝΑ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Αὐτὴ εἶναι ἡ αὐλὴ μας. Φυτεμένη μὲ δένδρα μὲ λουλούδια καὶ ἕνα μικρὸ κηπὸ στὴν ἄκρη τῆς. Ντρίν, ντρίν, ἀκούεται τὸ χουδουνάκι. Κτυπᾷ χαρούμενα σὰν νὰ λέγη: «Εἰ- ναι ὥρα γιὰ διὰλειμμα». Φοβοῦντο ξεγδύνονται τὰ παιδιά στίς σκάλες, στοὺς διαδρόμους στίς αὐλές. Μερικὰ πηγαίνουν νὰ περτονηθοῦν τὸν κηπὸ.

Ἡ Μαίρη καὶ ἡ Μαρίνα κατεβαίνουν μαζί.

«Μαίρη» λέγει ἡ Μαρίνα ἐπᾶμε νὰ

παίξουμε μὲ τὴν Λουίζα; «Πᾶμε» ἀπαντᾷ ἡ Μαίρη. Τοὺς πλησιάζει ἡ Τδόννη. «Παίξουμε καλόγερο;» τοὺς λέει. «Τὶ λὲς Μαίρη;» τὴ ρωτᾷ ἡ Μαρίνα.

«Ἄν θέλεις ἐσύ;» «Θέλω» λέει ἡ Μαίρη. Ὅψ τὶ γίνεται ἐκεῖ κάτω, φωνὲς παιγνῖδα, κανάδες, ἀκούονται. Ἐσφηνά ἀκούεται ἕνα λεπτὸ μᾶ δυνά-

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Η μάννα μου

Χθές ήταν η γιορτή της μητέρας. Είναι μια γιορτή που τη γιορτάζουν σ' όλα τα μέρη. Τη γιορτάζουν για να τιμήσουν το στολίδι του σπιτιού που λέγεται «MANNA»

Μάννα κραάει το παιδάκι Μάννα! ο νιός και μάννα ο γέρος Μάννα άκουσε σε κάθε μέρος άχ! τι όνομα γλυκό!

Μάννα, φωνάζω σε κάθε στιγμή! Και όταν θέλω κάτι, αυτήν φωνάζω. Μητέρα! Είναι μια μαγική λέξη. Όπως μέσα στους τόνους της άμμου ξεχωρίζει ένας κόκκος χουσαφι έτσι και μέσα στις άπειρες λέξεις ξεχωρίζει η μαγική λέξη μητέρα! Μητέρα πόσο σ' αγαπώ! είσαι η μεγαλύτερη αγάπη της ζωής μου.

Εσύ καλή μου μητέρα με θήλαζες και με ανέθρεψες ώσπου να γίνω μεγάλος. Εσύ με έπιασες από το χεράκι και με πρωτοδίδαξες στο σχολείο και στην εκκλησία. Εσύ ξαγρυπνές πάνω από το προσκεφάλι μου με αγωνία, όταν είμαι άρρωστος και με το χαμόγελό σου μου διώχνεις τον πόνο. Εσύ γλυκεία μου μητέρα χαίρεσαι όταν είμαι καλά, και λυπείσαι, όταν είμαι άρρωστος. Σ' ευχαριστώ καλή μου μητέρα για όλα καλά μου έδωσες και μου δίνεις.

Κι αν σε πικραίνω καμιά φορά με τα λόγια μου και τις πράξεις μου δέν μου κρατάς κακία! Πόσο καλή και πονετική είσαι!! «Χρόνια πολλά μαννούλα μου». Για δώρο στη γιορτή σου σου χαρίζω την αγάπη μου! Σ' αρέσει το δώρο μου;

Πέτρος Κότταρης
Δ' τάξης 6)ξίου

το σφύριγμα· είναι η Λουίζα.

Σε ένα λεπτό μαζεύονται όλα τα παιδιά γύρω της.

«Παίζουμε κυνηγητό».

«Παίζουμε», λένε εκείνα.

Αλλά δέν προφταίνουν να αρχίσουν, γιατί ακούεται το κουδούνισμα: «Ντοιν, ντοιν» σαν να λέγει: «Είναι ώρα για γαστήρι».

Ελένη Π. Αντωνιάδου
Α. τάξης 6)ταξίου

Οι γονείς και κηδεμόνες των μαθητών κατά την εορτή της ημέρας της μητέρας.

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΜΑΣ

Βρίσκομαι στο σχολείο μαζί με τα άλλα παιδιά της χορωδίας των προτύπων. Όταν ήλθαν όλα, ο κύριος Κουνάδος μās φώναξε και πήγαμε σε μια αίθουσα των προτύπων. Σε λίγο ήλθε ο κ. Γιώργης ο κηπουρός με το μαγνητόφωνο. Τό τοποθέτησαν σε ένα τραπέζι.

—Τώρα, παιδιά, μās είπε ο κύριος, θα κάνουμε ηχογράφηση των απαγγελιών και τραγουδιών που έχουμε ετοιμάσει. Η ώρα 2.30 θα γίνει η έκπομπή από τον ραδιοφωνικό μας σταθμό. Τώρα να μην γελάση, ούτε να μιλήση, ούτε να βήξη κανένας, γιατί θα ακουστή στην ηχογράφηση.

Ο χειριστής του μαγνητοφώνου κύριος Νικολάδης, πάτησε μερικά κουμπιά κι' ο κύριός μας ήρχισε να λέη το πρόγραμμα της έκπομπής. Πρώτος απήγγειλε το ποίημα «Μάννα» ο Χρυσόστομος Μουσιδάκης. Στο μέσον της απαγγελίας μου ήλθε να βήξω μά, για να μην χαλάσω την ηχογράφηση, έπνευσα τον βήχα. Μετά μερικά κορίτσια της χορωδίας τραγούδησαν το νανούρισμα «Νάνν». Μια σπουδαία όμιλησε για τη μητέρα κι' άλλη μία απήγγειλε το ποίημα «Ο θορύβος που τ' αντάμα παύνει». Και έκλεισε η μαγνητοφώνηση με το τραγούδι «Όλοι μικροί βορέθηκαν», το όποιον ετραγούδησαν η χορωδία.

Βγήκαμε όλα τα παιδιά έξω, και παί-

ζοντας βλέπαμε τους γονείς μας να μπαίνουν στην αίθουσα του θεάτρου από την είσοδο της Ακαδημίας. Η ώρα ήτο 11 π.μ. όταν μās εκάλεσε ο κύριος και μπήκαμε στην αίθουσα του θεάτρου. Καθήσαμε στις θέσεις μās. Εγώ αγκάλιασα όλη την αίθουσα με τη ματιά μου. Ήταν πλημμυρισμένη από τους γονείς μās, με περισσότερα από μητέρες, οι οποίες άφρασαν κάθε δουλειά και ήλθαν σε τούτη την εορτή, η οποία είναι αφιερωμένη στις μητέρες. Καθώς κοιτούσα είδα σε μια γωνιά τη μητέρα μου. Η χαρά μου ήτο απείρηστη. Πρωτοῦ αρχίση η εορτή εμείς ψάλλαμε μια προσευχή.

Μετά έλαβε τον λόγον ο κύριος Παπαζήσης, ο οποίος όμιλησεν όλγρον για την ηρωίδα μητέρα. Όταν τελείωσε, η χορωδία τραγούδησε το «Όλοι μικροί βορέθηκαν». Τελειώνοντας το τραγούδι ανέβηκε η διδασκάλα κυρία Γαλάτεια Κωνσταντινίδου - Κουνάδου εις την εδραν, και όμιλησε σχετικά με την μητέρα. Αλήθεια και τί δέν ειπε για την γλυκεία μητέρα! Με την αούραστη φροντίδα, με την μεγάλη της αγάπη και την καλή καρδιά μās ανέθρεψε για να γίνωμε καλά παιδιά, έδωξοι στρατιώται και τμήσι πολίται στην κοινωνία. Σε ώριμους μέρη της όμιλίας ειπε και μερικά παραδείγματα για την αγάπη,

ΑΠΟΚΡΙΕΣ

ΑΠΟΚΡΙΕΣ

Εφτασαν οι Αποκριές.

Τι χαρά και τι ξεφάντωμα για όλους τους ανθρώπους. Κάθε ένας, αυτές τις ημέρες, παραιτείται, έστω και για λίγο τις σκοτούρες και τα βάσανα της ζωής

της μητέρας προς το παιδί. Η όμιλία της εκράτησε 3)4 περίπου.

Και τέλος ο διευθυντής της Ακαδημίας κύριος Κωτίτσας έκλεισε με λίγα λόγια την εορτή και ειπε πως έχουν καθήκον οι γονείς και περισσότερα οι μητέρες να έρχονται όταν τις καλή το σχολείο για το καλό του σχολείου και των παιδιών των. Και ο κόσμος έφυγε ευχαριστημένος, ενώ εμείς ετραγουδούσαμε διάφορα τραγούδια για τη Μάννα.

Σταύρος Δεσμιάς
ΣΤ' 4)ταξίου

Γιορτάζει η μητέρα

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος, θα εορτάσουμε την εορτή της Μάννας. Παντού σε όλην την Ελλάδα στις 2 Φεβρουαρίου γιορτάζουν την εορτή αυτή. Αυτήν την ημέρα αισθανόμαστε μία χαρά στο σπίτι μας και εκδηλώνουμε περισσότερο την αγάπη προς την Μάννα. Με λίγα χρήματα από τον κουμπαρά ή από τον μπαμπά αγοράζουμε όλγισα γλυκά και της προσφέρουμε εμείς τα παιδιά για την γιορτή της. Της λέμε «να ζήσης Μαννούλα μου» κι' εκείνη μās αγκαλιάζει και μās φιλά.

Η Βασίλισσά μās, ως μητέρα όλων των Ελλήνων και ιδιαίτερος των όρφανων παιδιών, θα όμιληση δια την σημασίαν της εορτής.

Ποιός άνθρωπος δέν αισθάνεται βαθιά τον πόνο και την αγάπη της Μάννας; Σε κάθε χαρά, σε κάθε λύπη μικρά και μεγάλα φωνάζουν: «Αχ! Μαννούλα μου! Νομίζω κανείς πως ή Μάννα θα τους ανακουφίση από κάθε στενοχώρια και πόνο. Την νοσταλγούμε και την φωνάζουμε, διότι ο πόνος της μάννας είναι πολύ μεγάλος προς το παιδί.

Αυτή μās φέρνει στον κόσμο, μās αναθρεφει με τις περιποιήσεις και με τις καλύτερες συμβουλές, φροντίζει να μās κάνει καλούς ανθρώπους. Σε κάθε μας άρρώστια εξαγρυπνά, και κάθε πόνον τον αισθάνεται πιο πολύ αυτή. Τα καμένα όρφανα παιδιά που στερήθηκαν το χάδι και τον πόνο της μάννας! Πόση στενοχώρια θα έχουν μέσα τους! Γι' αυτό κι' εμείς συμπονάμε και αγαπάμε περισσότερο τα όρφανα παιδιά.

Εύγενία Ι. Γκόσιου
Τάξης Ε' 6)ταξίου

του και αφήνει να άνθιση στα χείλη του ένα χαρούμενο χαμόγελο.

Η εορτή αυτή δέν έχει καθιερωθή από τους νεωτέρους χρόνους. Την γιορτάζαν από την πανάρχαια εποχή. Την εύρισκον όμως με διαφορετικές ονομασίες σε διαφόρους εποχάς.

Είναι όλα τόσο όμορφα και τόσο χαρούμενα γεμάτα ευθυμία και κέφια αυτές τις μέρες.

Ένας αδιάκοπος λουλουδοπόλεμος χαρτοπόλεμος και σεραπαντινιόλεμος κυριαρχεί παντού.

Όμορφες καλοπινές πιερότοι άρλεζίνοι, μαρκησιές πηγαίνονται στους δρόμους.

Κατά τις ημέρες αυτές συναγωνίζονται ποιός θα ανακαλύψη και θα φτιάση κάτι που να τραβά την προσοχή και την περιέργεια όλων. Και έτσι βλέπομε κάτι περίεργα κατασκευάσματα που τα ονομάζουν «καμήλες» και ότι άλλο μπορεί να σφιστή άνθρωπινος νους.

Αλλά όμως εκείνο που περιμένουμε όλοι μās με κάποιο μεγάλο ενδιαφέρον είναι οι βραδυνές φωτιές, οι «τσιμαλές» όπως λέγονται, που γίνονται σε κάθε γειτονιά.

Εκεί στήνονται τρικούβερτοι χοροί και στο ρυθμό αποκριάτικων τραγουδιών — όπως π.χ. ξύλα για τις αποκριές να χορεύουν οι γονείς με τις κόκκινες ποδιές κ.λ.π.— το ξεφάντωμα φτάνει στο κορύφωμά του.

Έτσι γιορτάζει κάθε τόπος τις αποκριές με τα δικά του ήθη και έθιμα που έχει και που μέσα σ' όλα αυτά, ξεχωρίζουν για την γραφικότητα και την απλότητά τους τα Έλληνικά Έθιμα.

Αναστασία Ζωίδου
ΣΤ. τάξης 6)ταξίου

ΟΙ ΑΠΟΚΡΙΕΣ

Από ημέρες περιμένουμε τις αποκριές. Οι ημέρες κυλούν άργα—άργα, μα τέλος φθάνουν.

Είνα Κυριακή της Τυρινής, απόγευμα ώρα 5.

Εγώ βρίσκομαι στην πλατεία των Γιωαννίνων και κάνω βόλτες με τους γονείς μου. Καρναβάλια πολλά, με τα όμορφα και ψηλά πολύχρωμα καπέλλα και τις στολές. Άλλα κάνουν βόλτες, άλλα παίζουν και άλλα χορεύουν. Η πλατεία όλο κίνησι και γεμάτη χαρτοπόλεμο και κορδέλες. Δύο παιδιά ντυμένα καρναβάλια, με χονδρό και πολύ άστειο καπέλο, ένθουσαν τα μικρά παιδιά, τα όποια έτρεχαν από πίσω χαρούμενα και γελαστά και πετούσαν χαρτοπόλεμο και σεραπαντίνες. Τα μικρά καμπούκια έ-

ριχναν μπιστολιές και έλεγαν μεταξύ τους:

—Ψηλά τα χέρια γιατί θα σε σκοτώσω. Μερικοί γύφτοι είχαν ντυθή με προδιές και κουδούνια, και χόρευαν, ενώ τα γυντάκια, έπαιζαν τύμπανο, και ακολουθούσαν χαρούμενα τραγουδώντας. Ο κόσμος τους πήρε στόν μεζε και χαρούμενος πήγαινε από πίσω και γέλαγε.

Η φιλαρμονική του Δήμου έπαιξε διάφορα τραγούδια, και τα όμορφα καρναβάλια χαρούμενα και γελαστά πιάστηκαν στην σειρά και χόρευαν διαφόρους χορούς.

Οι μικροπωλητές από άκρη σε άκρη διαλάουσαν καλό χαρτοπόλεμο και κορδέλλες:

—8 ποτηράκια στην δραχμή κύριε. Οχι κύριε εγώ δίνω 9, από μένα να πάρετε. Και φιλονικούσαν μεταξύ τους ποιός έχει τα καλύτερα πράγματα.

Ο κόσμος άγόραζε χαρτοπόλεμο και σεραπαντίνες. Η κίνησις όλο και μεγάλωνε, και οι κορδέλλες έπεφταν πιο άφθονες. Ο χαρτοπόλεμος έπεφτε πυκνός σαν μικρά συννεφάκια.

Οι κορδέλλες σε μπερδεύαν και ο χαρτοπόλεμος σου γέμιζε το λαμό και σε γαργαλούσε. Σε λίγο άρχισε να νυχτώνη. Ο κόσμος άρχισε να φεύγη χαρούμενος στις γειτονιές τους, για να ανάψουν φωτιές.

Έτσι πέρασεν, η πολυπόθητη αποκριά με τα κομικά καρναβάλια, και το συνηθισμένο χαρούμενο ξεφάντωμα.

Νικόλαος Κατσαρός
Ε. τάξης 6)ταξίου

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Ήρθε και η δεύτερη Κυριακή της Αποκριάς. Τώρα θα είναι πιο πολλοί μα-σκαράδες.

Το πρωί της Κυριακής, αφού ντύθηκαν—μπαύ έδωξαν να παίξω έξω. Τώρα είμαι χαρούμενη, γιατί ντύθηκα μασκαράς, ενώ την πρώτη Κυριακή δέν είχα ντυθή. Έπαξα άρκετά και έπειτα με πήρε ο υπαρκτός μου και πήγαμε στη θεία μου. Στην άρχη η θεία δέν με γνώρισε. Αλλά ύστερα...

Καθήσαμε λίγο και ξεκινήσαμε. Όταν ανέβαινα για την πλατεία κάτι παραξένο είδαμε. Από μασκαράδες με τόσους κεφάλια φανερώθηκαν. Ήταν πολύ έπιτυχημένο.

Γνώσαμε σάτι..... Φάγαμε και βγήκα από την πλατεία με τους γονείς μου. Εκεί η φιλαρμονική έπαιξε και πολλοί μασκαράδες χόρευαν. Μπήκα κι' εγώ στο χορό. Χορεύαμε λίγα τραγού-

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΝΩΝ

Η 21^η ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μιά από τις πιο μεγάλες εθνικές μας εορτές είναι και η 21 Φεβρουαρίου.

Αλήθεια! Αυτή την ημέρα ο αείμνηστος στρατηλάτης Κωνσταντίνος, αρχηγός του ενδοξού ελληνικού στρατού, μπαίνει νικητής στην ελευθερωμένη πόλη μας. Πόση μεγάλη δύναμη—δχι τόσο υλική όσο ψυχική—έδειξαν οι στρατιώτες μας. Πολέμησαν σάν λιοντάρια επάνω στις κορυφές του Μπιζανίου χωρίς να λογαριάσουν πείνα, δίψα, στερήσεις, και κακουχίες.

Απ' ό,τι έχω διαβάσει και ακούσει φέρνω στο νου μου σκηνές από την εποποιία του Μπιζανίου.

Να ο Στρατηλάτης σκυμένος επάνω στο τραπέζι μελετά τον χάρτη. Το μυαλό του δουλεύει γρήγορα. Ο στρατός μας σκαρφωμένος στις χιονισμένες βουνόκορφες περιμένει να ξεχυθεί για την τελική έφοδο. Ένα τμήμα στρατού αντίκρισε από την όχθη θείσι του Μπιζανίου άρχίζει άδοξαπο κανονιοβολισμό.

Έτσι οι Τούρκοι ξεγελιούνται και νομίζουν πως από κει θα γίνει η επίθεσις. Όταν καταλαβαίνουν το λάθος τους είναι πιά αργά. Ο Στρατός μας έχει συντρίψει την αντίστασή τους στο άσπερο μέρος και χύνεται νικητής και ά-

κάθεκτος στην πεδιάδα των Γιαννίνων.

Τα θυλικά μας Γιάννινα είναι πιά ελεύθερα.

Κι' ο Κωνσταντίνος επιπρος και διαφυσσεφανομένος μπαίνει στην πόλη.

Να, τώρα κι' ο Έσφι Πασάς ντροπιασμένος τον περιμένει στο ωρολόγι για να του παραδώσει τα κλειδιά της πόλεως. Τα Γιάννινα ήταν πιά δικά μας.

Να κι' οι Γιαννιώτες τρελλοί από χαρά ξεσχίζουν τα κόκκινα φέσια τους—το σύμβολο της σκλαβιάς—και γιορτάζουν την απελευθέρωσή τους με το «Χριστός Ανέστη».

Να και το Έμιν Άγά το ιστορικό χάνι μέσα στο οποίο ο Στρατηλάτης έχει το στρατηγείο του όπου κατέστρωσε τα εύφη στρατηγικά σχέδιά του με τα όποια ενίκησε τους Τούρκους.

Γι' αυτό, για να θυμόμαστε την σημασία του και τις θυσίες των ήρώων μας, έχει στηθεί εκεί μνημείο με την προτομήν του διαφανερούς Στρατηλάτου.

Πρέπει να είμεθα, αλήθεια, υπερήφανοι για τον ήρωισμό των παλληκαριών μας και εγγνώμονες γιατί με τη θυσία τους γίναμε ελεύθεροι.

Νικόλαος Σαφαρίκας
ΣΤ. τάξις 6)ταξίον

Ένας στρατός με τον Κωνσταντίνο,
ΣΥΝΕΧΕΙΑ εις την 16ην σελίδα

21η Φεβρουαρίου

21 Φεβρουαρίου 1913.

Ημέρα Νίκης και Δόξης!

Αυτή την ημέρα ελευθερώθηκαν τα Γιάννινα απ' τη μαύρη σκλαβιά.

Να και η ιστορία της που είναι γραμμένη με χρυσά γράμματα στην δοξασιμένη ελληνική ιστορία.

Η Ελλάδα είχε ελευθερωθεί από τους Τούρκους εκτός της Ηπείρου και Μακεδονίας.

Όλοι οι Έλληνες ένοιωθαν τον πόνο των σκλαβωμένων και απεφάσισαν να ελευθερώσουν κι' αυτά τα μέρη.

Τότε όλοι πρόθυμοι με άρχιωτάτη γο τον Κωνσταντίνο τον 12ον, πατέρα του σημερινού μας Βασιλιά, ξεκίνησαν για μια μεγάλη μάχη.

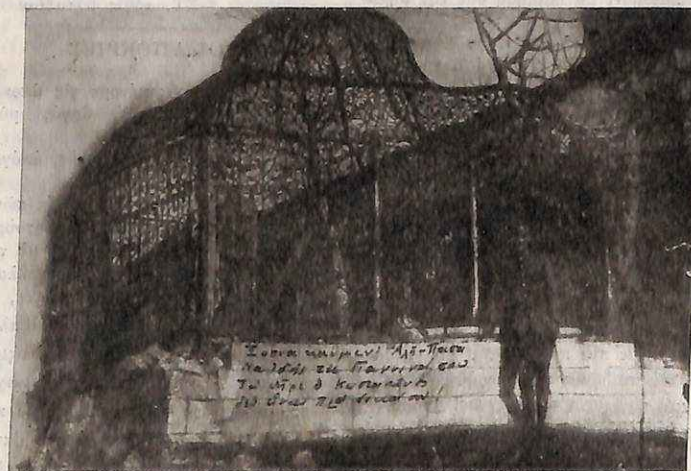
δια. Ο χορός διαδόθηκε με τους δυο παράξενους μαυκαράδες.

Το τι έγινε με το χαρτοπόλεμο δεν λέγεται. Σωστός πόλεμος.

Γυρίσαμε πάλι σπίτι. Τώρα ντύθηκαν γοιά. Πήγαμε σε διάφορα γειτονικά σπία.

Τότερα χορέψαμε γυρο στη φωτιά. Τι ώρα!

Αθηνά Μουδοπούλου
Γ. τάξις 6)ταξίον

Ο Στρατηλάτης Κωνσταντίνος μπροστά στον τάφο του Άλη Πασά

Η παρέλασις

Σήμερα σηκώθηκα νωρίς. Δεν ξέρω γιατί. Πάντως όμως στον νου μου στροφογόρξαν φανταστικές σκηνές που έλαθα μόνος μου από τον ενδοξό πόλεμο του 1912-1913, είτε από το Μπιζάνι, είτε από την είσοδο του νικηφόρου Έλληνικού στρατού εις τα Γιάννινα.

Στις 7 σηκώθηκα, και αφού ετοιμάσθηκα ξεκίνησα για το σχολείο όπως μάς είχαν πει. Στο δρόμο όλα τα καταστήματα ήταν κλειστά και σημαυστολίστα. Σε λίγο έφθασα στο σχολείο. Αφού καθίσαμε στο σχολείο αρκετή ώρα πήγαμε στην πλατεία.

Στο δρόμο τα στρατιωτικά αυτοκίνητα ήταν παραταγμένα. Στην πλατεία συναντηθήκαμε με άλλα σχολεία, τα λυκόπουλα και τους προσκόπους.

Σε λίγο άρχισε η παρέλασις. Πρώτα παρήλασε η παιδόπολις «Αγία Ελένη» κατόπιν οι μαθηταί και αι μαθήτριά των δημοτικών σχολείων της πόλεως μας τους οποίους κατεχειροκρότησαν και ύστερα το Γυμνάσιον θηλέων, οι μαθηταί του Λυκείου, της Ζωσιμαίας σχολής, του Γυμνασίου Αρρένων, τα Πρότυπα και η Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία. Όλους τους μαθητάς τους κατεχειροκρότησε το πλήθος γιατί ένοιωθε πως σ' αυτούς στηρίζεται η δύναμις και η δόξα της ηρωικής μας Ελλάδος, στο μέλλον.

Ενώ έπαιζαν οι Μουσικές της Βασιλικής Χωροφυλακής, η Φιλαρμονική και η Μουσική της 8ης Μεραρχίας διάφορα έμβατήρια παρήλασαν εν μέσω χειροκροτημάτων και ζητωκραυγών τα ηρωικά παιδιά της Ελλάδος που έδωσαν ότι πολέμιο είχαν, κατά τους ηρωικούς πολέμους 1940-41 δια την ελευθερίαν της αγαπημένης τους πατρίδος, οι άνάηροι. Αυτοί εκάθισαν απέναντι του Βασιλέως, ο οποίος ήθελε για να τιμήση την εορτή της απελευθέρωσης των Γιαννίνων, και φορούσε μια λαμπρή στολή γεμάτη παράσημα και φορούσε και ένα σπαθί κρεμασμένο με μια ζώνη από την μέση. Στο δεξιό του χέρι κρατούσε την στρατιωτική ράβδο.

Κατόπιν παρήλασαν ο ενδοξός Στρα-

τείωσε με μια εγχή. Να ελευθερωθή η Κύπρος και η Β. Ήπειρος.

Ζωηρά χειροκροτήματα έσκέπασαν τα λόγια αυτά του κυρίου.

Μερικά άλλα παιδιά άπηγγελλαν ποιήματα και στο τέλος η ώραία αυτή γιορτή έκλεισε με τον εθνικό ύμνο που τον είπε η χορωδία των σπουδαστών.

Φύγαμε όλοι κατευχαριστημένοι συγκινημένοι και πολύ υπερήφανοι για τους γενναίους εκείνους και ηρωικούς προγόνους μας που έχυσαν το αίμα τους για να είμαστε σήμερα ελεύθεροι.

Β. Γκ.

Οι μαθηταί των Προτύπων παρελαύνουν πρό των Α. Α. Μ. Μ. των Βασιλέων μας

τός μας τον οποίον το πλήθος επενέφημισε. Από τον στρατόν πρώτα παρήλασαν τα μηχανοκίνητα τμήματα έπειτα το πεζικό, η Χωροφυλακή και τέλος η Πυροσβεστική Τηφρεσία.

Έτσι λαμπρά, με την παρουσία των Βασιλέων μας, εορτάσθη η ημέρα της 21ης Φεβρουαρίου η οποία θα μένη ως φωτεινό άστέρι δια να φωτίση τα άξια τέκνα της πατρίδος μας να μιμούνται το παράδειγμα του Λεωνίδα, του Παλαίου-λόγου, του Διάκου και τώων άλλων εις τους αιώνας των αιώνων.

Αχιλλέας Κ. Ζυγούσης

Ο Στρατηλάτης Κωνσταντίνος στο Έμιν - Άγά

Τα Γιάννενά μας και η γιορτή τους

Στις 21 Φεβρουαρίου γιορτάζουμε την Έθνική εορτή, την απελευθέρωσι των Γιαννίνων. Κανένας μήνας δεν αγάπησε τόσο πολύ τους Γιαννιώτες όπως ο Φλεβάρης. Κάποτε απ' όλες τις ημέρες του μας χάρισε μια ημέρα δοξασιμένη, τιμημένη και έακουστή σ' όλους τους Έλληνες. Αυτή η ημέρα που ελευθερώθηκαν τα Γιάννινα, ήταν η 21 Φεβρουαρίου 1913. Κανένα μήνα δεν αγαπούμε πιο πολύ εμείς οι Γιαννιώτες από τον Φλεβάρη. Γι' αυτό γιορτάζουμε με στις 21 Φεβρουαρίου την μεγάλη αυτή Έθνική εορτή.

Όλα τα σπία και τα κτίρια είναι σημαυστολίσιμένα. Την ημέρα αυτή της γιορτής όλος ο κόσμος συγκεντρώνεται στην πλατεία. Πρώτα παρελαύνουν τα σχολεία και ύστερα οι στρατιώτες που με το χαμόγελο στα χείλη και με το ντυφέκι στον ώμο προχωρούν καμαρωτοί. Τότε θυμούμαστε τα λαμπρά παλληκάρια τους γενναίους ήρωες του 1912-1913, που με θάρρος προχώρησαν για να ελευθερώσουν τα Γιάννινα και μαζί τους προχωρούσε ΣΥΝΕΧΕΙΑ εις την 16ην σελ.

ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΜΟΡΦΙΕΣ ΤΟΥΣ

Ἡ πόλις μας, τὰ ξακουσμένα Γιάννενα, ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν πολλές ὁμορφιές καὶ πολλά τοπία. Αὐτὸ κάνει τοὺς ξένους περιηγητὰς νὰ μένουν ἐκστατικοὶ καὶ νὰ μὴν πιστεύουν στὰ μάτια τους, πὼς ἡ μικρὴ αὐτὴ πολιτεία, ποὺ τὸ ὄνομά της εἶναι ἄγνωστο ἔξω τῶν συνόρων της Ἑλλάδος, μπορεῖ νὰ κρύβει τόσες ὁμορφιές, τόσο μεγαλεῖο.

Οἱ ὁμορφιές αὐτὲς εἶναι τὸ Σπήλαιο, τὸ Κάστρο, ἡ λίμνη, ὁ λόφος Βελισσαρίου, τὸ δασάκι, τὸ Τζαμί, τὸ Μουσεῖο, ἡ Ντραμπάτοβα, τὸ Νησάκι, ὁ Κουραμπάς, οἱ Ἀμπελόκηποι κ.λ.π.

Ἀς ἐπιμελινομε ὅμως περισσότερο στὴν πανέμορφη λίμνη μας καὶ στὸ θρυλικὸ μας κάστρο. Ὑψώνεται ἀγέρωχο, ὑπερήφανο, ἀφθαρτο ἀπ' τοῦ καιροῦ τὰ κτιυτήματα.

Μοιάζει μὲ δικέφαλο ἀντὶ τοῦ ὁποῖου κεφάλια εἶναι τὰ δύο τζαμιά καὶ φτερά οἱ πανόψηλοι τοῖχοι του.

Τὸ κάστρο ἔχει κτισθῇ ἐδῶ καὶ πολλοὺς αἰῶνες. Τὸ ἐτελειοποίησε ὅμως ὁ φοβερὸς τύραννος τῶν Ἰωαννίνων ὁ Ἀλῆ—Πασᾶς, γιὰ νὰ κρύβεται ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του, ὅταν θὰ ἦταν ἀνάγκη.

Στὰ ἀνήλια καὶ ὄγρὰ μουντρούμια του, ὁ Ἀλῆς φυλάκιζε τὰ γενναῖα παλληκάρια, ποὺ ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν Ἑλευθερίαν τῆς Πατρίδας τους.

Μέσα στὸ κάστρο σήμερα εἶναι σπίτια, ἐκκλησίες, σχολεῖα δηλ. μία μικρὴ πόλι

Ὁ τύραννος τῆς Ἡπείρου Ἀλῆ Πασᾶς

μέσα στὴν πόλι. Εἶναι ἀκόμη τὸ Μουσεῖο μας. Μέσα κεῖ εἶναι ἀρχαῖα κειμήλια, ὅπως ἀγάλματα ἀπ' τῆς ἀνασκαφῆς τῆς Δωδώνης, σπαθιά, χαντζάρια, ὅπλα, ἀρχαῖες στολὲς κ.λ.π. Ὅταν ἀνεβῇς ἀπάνω στὸν ἐξώστη τουβλέπεις κάτω τὴν πανέμορφη καὶ γαλάζια λίμνη μὲ τ' ἀ-

σημένια νερά της ποὺ ἀναταράζεται κάπου—κάπου ἀπὸ κανένα κυματάκι ποὺ σχηματίζει ἀφροὺς σὰν ἀσπροκέντητη δαντέλλα.

Μέσα στὴν λίμνη φαίνονται δυὸ—τρία φουσκωτὰ πανάκια. Εἶναι οἱ βαρκούλες τῶν ψαράδων ποὺ πετοῦν ἀπάνω στὰ κύματα ἀνάλαφρες σὰν πουλιὰ.

Στὸ μέσον τῆς λίμνης εἶναι τὸ μικρὸ καὶ χαριτωμένο Νησάκι μας μὲ τὰ 80 ὀλόασπρα σπιτάκια του, ποὺ λάμπουν ἀπὸ τὴν καθαριότητα, μὲ τοὺς καταπράσι-
νους κήπους καὶ τὰ κόκκινα κεραμίδια. Ὅλα αὐτὰ, μαζί μὲ τοὺς καλοὺς κι ἐρα-
τικὸν νησιώτας ἀποτελοῦν ἓνα θαυ-
μάσιο σύνολο.

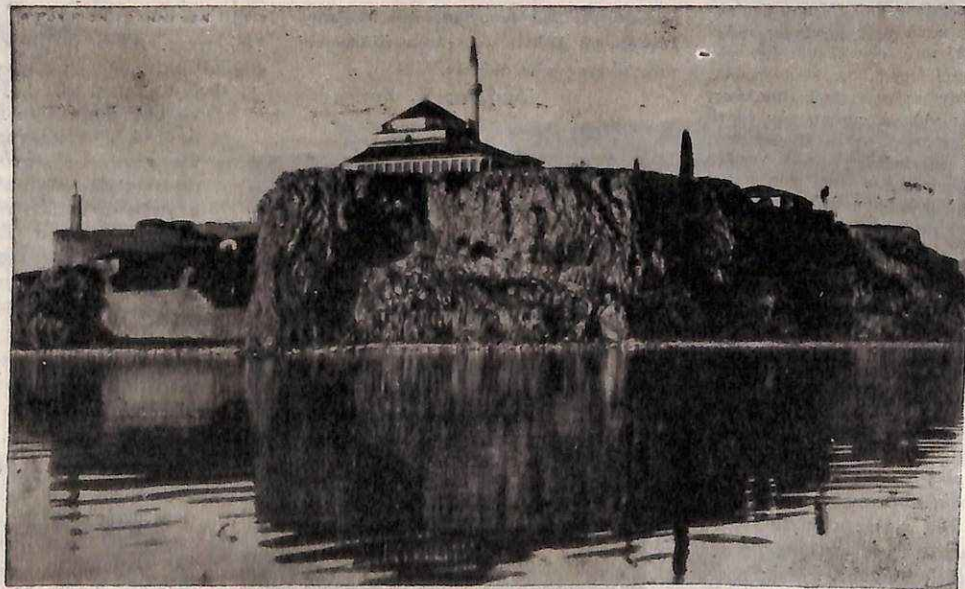
Κοντὰ στὸ νησάκι εἶναι τὰ καλὰ μὲν-
στὰ ὁποῖα οἱ ψαράδες ἀπλώνουν τὰ δύ-
χτια τους.

Τὰ καλὰ μὲν καθρεπτίζον τὰ πτυχω-
τὰ φύλλα τῶν καὶ τῆς λιγερὲς κορυφῆς
τῶν στὸν κρυστάλλινον καθρέφτη.

Ἡ λίμνη μας παίρνει τὸ χρῶμα τοῦ
οὐρανοῦ μας. Ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι γα-
λανὸς ἡ λίμνη μας παίρνει τὸ πόρφυρο
γαλάζιο χρῶμα. Ὅταν εἶναι μολυβένιος
ἡ λίμνη μας πενθεῖ κι αὐτὴ. Ὅταν τὴν
κτυπᾷ ὁ ἥλιος γίνεται χρυσαφιά.

Τὸ Κάστρο καὶ ἡ λίμνη εἶναι ἀπ' τὰ
σπουδαιότερα καὶ ὠραιότερα τοπία μέ-
σα στὴν πόλι μας.

B. Οἶκ.

Τὸ Κάστρο τῶν Γιαννίνων

Ὅ,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

ΑΝΘΙΣΑΝ ΟΙ ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Πραγματικά. Ἀνθισαν οἱ ἀμυγδαλιές.
Ἀνθισαν καὶ μὲ τὴν ὥραία τους φο-
ρεσιά μᾶς ἔφεραν τὸ χαρῶπτο, τὸ γλυκὺ,
τὸ ποθητὸ μήνυμα τῆς ὁμορφῆς κόρης
τοῦ γέροντος—χρόνου Ἀνοιξέως. Πόσο ὠ-
ραία καὶ δυνατὴ εὐωδία σκορπίζουν γύ-
ρω στὴν σκυθρωπὴ γῆ τὰ χαριτωμέ-
να ἀνθάκια της.....

Νάτρες, νάτρες. Στέκουν ὁλόρθες στοὺς
ἀγροὺς, στὰ χωράφια καὶ στοὺς δρόμους
ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ. Οἱ κῆποι, ποὺ ἔλ-
ποτε ἦταν ἄσχημοι καὶ ἄμορφοι τώρα πῆ-
ραν τὴν πρώτη χαρούμενη ὄψη τῆς Ἀνοι-
ξέως. Ὅλα χαίρονται καὶ λέγουν:

«Ἄ, ἦρθε ἡ ἀγαπημένη μας ἀνοιξίς».
Τὰ σπίτια στολίστηκαν λίγο ἀπὸ τὸ ἀνθι-
σμα τῆς ὁμορφῆς ἀμυγδαλιᾶς. Τὰ λου-
λουδάκια ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε ἓνα ἀνθάκι
καὶ ἦταν ἄσχημα, πῆραν κι' αὐτὰ μιὰ
ἐλπίδα, ὅτι πλησιάζει ἡ Ἀνοιξίς κι' ὅτι
θ' ἀνθίσουν κι' αὐτὰ ὅσπερ ἀπὸ ὀλίγον
καιρὸ. Νὰ μιὰ ὁμορφὴ ἀμυγδαλιά.

Πρώτη—πρώτη σέρνει τὸν τρελλὸ χο-
ρὸ τῆς Ἀνοιξέως.
«Ὅλα τὰ δένδρα τοῦ κήπου ἄρχισαν τὸ
κουβεντολόγι καὶ τὸ κοιτοσπονυλίδι. Ἡ κε-
ρασιά, ποὺ εἶναι λίγο περήφανη καὶ
γλωσσὸς γυρίζει στὴν μεγαλότερη κοιτο-
σπονυλὶ τοῦ κήπου—τὴν ἀχλαδιά—καὶ
τῆς λέγει: —Ὁῦφ..... αὐτὴ ἡ ἀμυγδα-
λιά, ὅλο αὐτὴ ἀνθίζει πρώτη γιὰ νὰ μᾶς
κάνη ἐξυπνάδες.....

Θέλει νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι ἡ ἀξιότερη
ἀπ' ὅλες καὶ μόνον αὐτὴ μπορεῖ νὰ βγά-
ξῃ γνήγορα τὰ ἀνθὰ της. Εἶναι δηλαδὴ
σὰν νὰ μᾶς σκᾷ τὰχα αὐτὴ εἶναι ἡ πῶ
ἄξια ἀπ' ὅλες μας καὶ ἡ πιόκαλὴ, ποὺ
μᾶς φέρνει τὴν Ἀνοιξί με τὸ ξεφάντω-
μά της».

—Ἄμ δὲ... Λέει ἡ ἀχλαδιά....Νομί-
ζεις ὅτι θὰ τὴ γλυτώσῃ;

Ἄν κἀνὴ ὁ Μάρτης τίποτε βοριχίς
καὶ χῶνια, ἀλοίμονό της.....

Θυμᾶσαι τί ἔπαθε πέρσι; Ὅλα τὰ ἀν-
θὰ της κἀνχαν ἀπὸ τὴν παγωνιά. Πῆρε
ἓνα καλὸ πάθλημα, μὰ ποῦ νὰ τῆς γίνῃ
μάθημα...

.....Εἶναι κοντὴ καὶ κοκορόμυαλη. Ποῦ
νὰ βάλῃ μυαλό.....

Ξαφνικὰ μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀκούστηκε ἐ-
κείνη τὴ στιγμὴ. Ἦταν ἡ γέροντι φωνὴ
μᾶς ἐλίας, ποὺ ἔλεγε: «Γιὰ ἰδέξ την ἐ-
κεῖ; Φόρεσε πάλι ἡ καλὴ μας ἀμυγδαλιά
τὰ ὁμορφα νυφικά προικιά της».

Καὶ πραγματικά. Μιὰ ὁμορφὴ ψηλὴ
λιγερόκορμη κόρη, μὲ ὠραία κορμοστα-
σιά, μὲ ὠραία ἀφράτη καὶ χιονόλευκη
φορεσιά στεκόταν σὰν μιὰ ὁμορφὴ νυ-
φοῦλα. Καὶ ἐσπένετο ἡ γέροντι ἐλιά:

—Γὰ ἰδέξ την ἐκεῖ τὴν νυφοῦλα

μας..... Ἀκόμη δὲν πρόφθασε νὰ βγῇ
καλὰ—καλὰ ὁ Κουτοσφλέδαρος καὶ νά-
την αὐτὴ, καμαρωτὴ—καμαρωτὴ. Γιὰ
κοίταξε ἐκεῖ φανταχτερὰ ἀνθάκια; Δὲν
σοῦ εἶπα, καλὴ μου κορούλα, ποτὲ νὰ
μὴν βιάζεσαι;

Γιατὶ «ὅποιος βιάζεται σκορπᾷ φτεῖς».

Ἔτσι λέγει ἡ παροιμία. Καὶ σὺ, ἄ-
κουσε μένα, ποῦ κατὶ ἔχω σὰν γριά. Κι'
ἂν κανένας βορᾶς σοῦ πάρῃ τὴν στολὴ
σου τότε τί θ' ἀπογίνῃς; Δὲν φοβάσαι
τίς παγωνιὲς τοῦ Φλεβάρη;

Ἡ καμμένη ἀμυγδαλιά ἔσκυψε τὸ κα-
τακόκκινο προσωπάκι της ἀπὸ ντροπὴ
καὶ δὲν ἐμίλησε. «Φλεβίσιον, κακίσιον, πάλι
Ἀνοιξί θ' ἀνθίσῃ». Ἔτσι λέγει ἡ πα-
ροιμία, ἔτσι σκέφθηκε καὶ ἡ μικρὴ νυ-
φοῦλα. Αὐτὴ ἡ καμμενοῦλα, ἔβγαλε τό-
σο πρόωγα τὰ μουντρούμιά της, γιὰ
νὰ δώσῃ σὲ μᾶς, λίγη χαρὰ, λίγη ἐλπί-
δα, λίγη παρηγοριά, ὅτι νὰ ἡ Ἀνοιξίς
ἔφθασε.....

Ἐφθασε γιὰ νὰ σκορπίσῃ παντοῦ τὴ
χαρὰ καὶ τὴν ὁμορφιά.

Ἐφθασε γιὰ νὰ διώξῃ τὴ θλίψη καὶ
τὴν μελαγχολία, ποὺ σκόρπισε ἄλλοτε ὁ
γέροντος—χειμῶνας. Ὡ, καλὴ μου ἀμυγδα-
λιά.....

Πόσο σ' ἀγαπῶ..... Πόσο μ' ἀρέσει
νὰ σὲ βλέπω λυγερόκορμη, καμαρωτὴ
καὶ ντυμένη στὰ ὀλόασπρα νυφικά σου.
...Μὰ καὶ πόσο μ' ἀρέσει νὰ τρώω
τοὺς νόστιμους καὶ θρεπτικοὺς καρπούς
σου... Ἀχ, καλὴ μου ἀμυγδαλιά.....

Πῶς νὰ ἐκφράσω τὴ χαρὰ μου; Πῶς;
Γι' αὐτὸ τραγουδῶ καὶ λέγω:

Ἡ μικρὴ μου ἀμυγδαλιά,
ἔβαλε τὰ νυφικά της
καὶ μιὰ γέροντι ἐλιά
καμαρώνει τὰ προικιά της.
Μυγδαλιά μου, μυγδαλιά,
γιατὶ διδάσκηες ν' ἀνθίσῃς;
Δὲν φοβάσαι τὸν χειμῶνα;
Μὰ ἡ καλὴ μας μυγδαλιά,
ἐστολίσθηκε διπλὰ
μὲ λουλούδια καὶ μὲ χῶνια.

Ὡ μικρὴ μου ἀμυγδαλιά.....

Πόσο, πόσο μοῦ ἀρέσεις.....

Θεέ μου! Τὶ ὁμορφο εἶναι αὐτὸ τὸ
πλασματάκι σου.....

Ἀλίκη Κοῦδωρη
ΣΤ. τάξις Β. Μονοτάξιον

**Ποῦ παιγνίδι
μοῦ ἀρέσει περισσότερο**

Ντὶν—ντάν! Ντὶν ντάν! Ἐντό-
πησε ἡ καμπάνα. Τὰ παιδιὰ ἐβγή-
καν διάλειμμα. Ἐγὼ, ἥθελα νὰ
παίξω σχοινάκι. Μοῦ ἀρέσει πολὺ

Τι κάνω τὴν Κυριακὴ

Κάθε Κυριακὴ ἡ γιορτὴ, ὅπως ὅλοι
οἱ καλοὶ Χριστιανοὶ πηγαῖν καὶ ἐγὼ
μὲ τοὺς γονεῖς μου στὴν ἐκκλησία.

Ἐκεῖ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἐξω-
στὴν ὁδὴ καὶ τὴν εὐτυχία στοὺς γονεῖς
μου καὶ σὲ μένα καὶ τὸν παρακαλῶ
νὰ μὲ ἔχῃ καλὰ καὶ τὴν ἐρχομένην
ἐβδομάδα καὶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ γίνω
καλὸς μαθητής.

Μετά τὴ λειτουργία κάνουμε κανέ-
να περίπατο στὴν πλατεία ἢ καμμιὰ
βόλτα μὲ τὸ λεωφορεῖο μέχρι τὸ Πέ-
ραμα γιὰ νὰ πλησιάσω περισσότερο
μὲ τὴν φύση, καὶ νὰ ἀλλάξω καὶ
λίγο τὶς παραστάσεις.

Μετά τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ ἀρχίζω
τὸ διάβασμα τῶν μαθημάτων μου καὶ
ὅσπερ βγαίνω ἔξω καὶ παίζω μὲ τοὺς
φίλους μου.

Ὅταν ἔχει ποδόσφαιρο πηγαῖν
καμμιὰ φορὰ καὶ στὸ γήπεδο καὶ πα-
ρακολουθῶ τὸ παιγνίδι.

Τὸ ἀπογευματάκι κάνω κανέναν πε-
ρίπατο στὴν πλατεία μὲ τοὺς γονεῖς
μου ἢ παίζω μὲ τὰ παιδιὰ μέχρι νὰ
βραδιάσῃ.

Μὲ καμμιὰ ὠραία λιακάδα πηγαῖν
μὲ τοὺς φίλους μου στὰ πευκάκια
στὸ βουναλάκι.

Ἐκεῖ τρέχουμε ἀπὸ βραχάκι σὲ
βραχάκι καὶ ἀπὸ πευκάκι σὲ πευκά-
κι παίζοντας διάφορα παιγνίδια.

Πρὶν ξεκινήσω νὰ γυρίσω στὸ σπί-
τι δὲν ἐξχνῶ καὶ τὴν μαμά μου ἀλλὰ
τῆς μαζεῶ λίγα ἀγρία λουλούδια
καὶ τῆς τὰ φέρνω, αὐτὴ δὲ μὲ φιλεῖ
μὲ εὐχαρίστηση καὶ μὲ ροτὰ:

—Πῶς πέρασες παιδί μου;

—Πολὺ ὠραία μαμά μου τῆς ἀπαντῶ.

Σήμερα εὐχαριστήθηκα πάρα πολὺ!

Νικόλαος Ἀντωνίου

Γ' τάξις 4)ταξίου.

αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Μὰ τί κοίμα...
Δὲν ἔχω νὰ παίζω! Ἔτσι καθό-
μουν καὶ ἔβλεπα μὲ παράπονο τὰ
ἄλλα κορίτσια ποὺ ἔπαιζαν. Αὐτὰ
μοῦ φώναξαν: «Ἡρὰ ἔλα νὰ παί-
ξωμε...»

—Μὰ δὲν μπορῶ τοὺς ἔλεγα
ἐγὼ. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ...θὰ προ-
σπαθίσω νὰ μάθω καὶ τότε θὰ
παίξω μὲ πολλὴ χαρὰ.

Ἡρὰ Ζαμπέλα
Βα τάξις ἐξατάξιου

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἀνθισαν οἱ ἀμυγδαλιές

Στὸ σχολικὸ κῆπο εἶναι φυτε-
μένες δύο ἀμυγδαλιές. Ἀνθισαν,
καὶ τὰ λουλούδια τους εἶναι ρόζ.
Οἱ ἀμυγδαλιές βιάζονται νάνθι-
σουν καὶ καμιά φορὰ τὴν παθαί-
νουν. Ὁ Μάρτης πολλὰς φορὲς
κάνει δυνατὰ κρούα καὶ παγωνιές
καὶ τότε χαλοῦν τὰ λουλούδια τους.
Εἶναι καὶ στὴ γειτονιά μας, ἐκεῖ
στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου, ἕνα
περιβολάκι μὲ ἀμυγδαλιές. Ὅπως
εἶναι ἀνθισμένες τώρα εἶναι μιὰ
χαρὰ. Ὅταν εἶναι καλὴ λιακάδα
ζουζουνίζουν γύρω τους χαρούμε-
νες οἱ μέλισσες. Εἶναι αὐτὲς οἱ
πρῶτες ἐπισκέπτριές τους. Ὅλα
μᾶς λένε ὅτι πλησιάζει ἡ χαρού-
μενη Ἀνοιξη! Νὰ τὴν καλοδεχτοῦ-
με παιδιά.

Παναγιώτης Ἀναγνωστόπουλος
Αη τάξις 4)ταξίου

Ὁ θυμωμένος Μάρτιος!

Σήμερα ὁ Μάρτης ἀγρίεψε πολὺ.
Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ στὸ βουνὸ χιονίζει.
Ἐδῶ κάνει κρύο τσουχτερὸ καὶ
κάπου—κάπου βρέχει. Ὅλα ἔξω
τὰ μαύρισε. Ἀχ! Πόσο λυπᾶμαι
τὶς καυμένες τὶς ἀμυγδαλιές, ποὺ
ἀνθίσανε! Καλὰ τὸν λέει ὁ κόσμος
«Μάρτη γδάρτη καὶ κακὸ παλουκο-
καυτή!».

Βασιλικὴ Κῆτα
Α' τάξεως 4)ταξίου

Τὰ Γιάννενα μας καὶ ἡ γιορτὴ τους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τῆς 13ης σελ.
καὶ ἡ δόξα. Μετὰ περνοῦν
οἱ ἀνάπηροι ποὺ τραυματίστη-
καν γιὰ τὰ δοξασμένα Γιάννε-
να καὶ σήμερα τὰ ἔχουμε δικὰ μας,
Ἑλληνικά. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς πρέπει
νὰ τοὺς σεβώμαστε γιατί αὐτοὶ μᾶς
ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ Τούρ-
κου ποὺ μᾶς πατοῦσε τόσα χρόνια
στὸ λαιμό. Καὶ τώρα ζοῦμε ἐλευ-
θερά.

Ζήτω τὰ ἐλευθερωμένα Γιάννενα
Βασίλειος Χουλιαράς
Β' τάξις 4)ταξίου

Ὁ σχολικὸς κῆπος μας

Ὁ Σχολικὸς κῆπος θρίσκειται μέσα
στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου μας.

Εἶναι πολὺ ὠραῖος.
ἔχει πολλὰ λουλούδια καὶ ὠραῖες
πρασιές μὲ λαχανικά.

Στὴ μέσῃ εἶναι μιὰ δεξαμενὴ ποὺ εἶ-
ναι τὸ καμάρι καὶ τὸ στολίδι τοῦ κήπου.
Γύρω—γύρω τὸν κλείνει ἕνα σιματό-
πλεγμα.

ἔχει ὁμορφες δενδροστοιχίες ἀπὸ πεῦ-
κα καλοκλαδεμένα.

Τὰ ποτίζουν οἱ κρυσταλλένιες θουσοῦ-
λες ποὺ τρέχουν ἀλμυροὶ. Οἱ κυφάλες,
τὰ ὠραία κουνελάκια, τὸ ξαρκάκι ποὺ
τραβάει τὴν προσοχὴ τῶν παιδιῶν, οἱ
πάπιες, οἱ καριαστέες χήνες, καὶ οἱ κα-
λοταϊσμένες κόττες, αὐτὲς εἶναι ὁ κό-
σμος του. Καὶ τὶ δὲν ἔχει αὐτὸς ὁ κῆπος.
Ὅλα αὐτὰ τὰ περιποιεῖται ὁ κύριος—Γιῶρ-
γος ποὺ εἶναι κηπουρός.

Κι' ἐγὼ ποὺ εἶμαι μαθητρία πόσο χαί-
ρομαι τὸν ὁμορφὸ κῆπο μας. Δὲν βλέπω
μάλιστα τὴν ὥρα πότε νὰ ἀνοίξῃ ὁ και-
ρὸς καὶ νὰ πάω μαζί μετ' ἄλλα παιδιά
νὰ σκαλίσωμε, νὰ βοτανίσωμε, νὰ μαζέ-
ψωμε πετραδάκια καὶ νὰ τὸν περιποιη-
θῶμε.

Σουλτάνα Δ. Μέρτζου
Δ. τάξις 6)ταξίου

Ἡ 21η Φεβρουαρίου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τῆς 12ης σελίδος
ἐκίνησε γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν νύμ-
φη τοῦ Θεωραίου τὴν Θεσσαλονίκην.
Ὁ ἄλλος στρατὸς πῆγε γιὰ τὰ Γιάν-
νενα.

Γρήγορα ὁ Κωνσταντῖνος μὲ τὸ στρα-
τό του ἐλευθέρωσε τὴν Θεσσαλονίκην
καὶ ἤρθαν νὰ βοηθήσουν καὶ τοὺς ἄλ-
λους, γιὰ νὰ πάρουν τὰ Γιάννενα.

Συναντήθηκαν στὸ Μπιζάνι.
Ἐκεῖ ἄρχισε μιὰ τρομερὰ μάχη!
Οἱ στρατιῶται πολεμοῦσαν σὰν λιον-
τάρια.

Καθόταν νηστικοὶ καὶ τὸ κρῶς τοὺς
περδόνιαζε, ἀλλὰ στὸ τέλος μῆχανε
μέσα στὰ Γιάννενα, τὰ ὁποῖα βασανί-
ζονταν τόσα χρόνια κάτω ἀπὸ τὸν ξυγὸ
τῆς Τουρκικῆς σκλαβιάς.

Τὶ ἔγινε τότε δὲν περιγράφεται! «Χρι-
στός Ἀνέστη» ἔλεγαν καὶ πετοῦσαν τὰ
φρέσια ἀπ' τὰ κεφάλια τους! Βγήκαν οἱ
φυλακισμένοι καὶ ἔγινε μεγάλο πανηγύ-
ρι!

Ὅλοι χαίροταν καὶ ἀπ' τὰ στόματά
τους ἀκούγονταν τὸ τραγούδι τῆς ἐλευ-
θερίας:

«Τὰ πήραμε τὰ Γιάννενα μάτια πολ-
λὰ τὸ λένε, μάτια πολλὰ τὸ λένε ὅπου
γελοῦν καὶ κλαίνε...»

Γι' αὐτὴ λοιπὸν τὴ νύκτα κάνουμε γι-

Μιὰ Λιακάδα

Εἶναι πάρα πολὺ συχνὲς οἱ λιακάδες
στὴν ὁμορφὴ Πατρίδα μας.

Μέσα στὰ τόσα πλούσια δῶρα ποὺ μᾶς
χάρισε ὁ Θεός, ὁ ἥλιος εἶναι τὸ πρῶ-
το στολίδι ποὺ θερμαίνει πλούσιους
καὶ φτωχοὺς.

Ἔτσι, ἐνῶ στὶς ἄλλες χώρες πολλὴ σπά-
νια μπορεῖ κανεὶς νὰ χαρῇ τὸν ἥλιο, ἐδῶ
στὴν φωτόλουστην Ἑλλάδα μας, ἀπολαύ-
θάνουμε αὐτὴ τὴ χαρὰ σὲ ὅλη τὴν τὴν
λαμπρότητα.

Κι' ἀλήθεια δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα ἡ-
στερα ἀπ' τὶς μεγάλες βροχὲς ἀπ' τὰ
γχοῖζα σύννεφα καὶ τὸν μαῦρο οὐρανὸ
νὰ ξεπετιέται ἕνα δόλαμπερ καὶ χουσὸ
μάτι καὶ νὰ παίρνῃ τὸν θρόνο τοῦ Βασι-
λιά καὶ νὰ σὲ κἀνῃ νὰ ξεχνᾷς ὅτι βρί-
σκεσαι ἀκόμη στὸν χειμῶνα.

Τὰ πρῶτα μηνύματα τῆς λιακάδας τὰ
βλέπεις ἀπὸ πολὺ πρῶτ' στὸν γαλάζιο οὐ-
ρανὸ.

Ὁ γαλανὸς οὐρανός, ἡ γαληνεμένη
καὶ γεμάτη ἄσπρα κύματα λίμνη θὰ σὲ
προετοιμάσουν γιὰ τὴν γιορτὴ τοῦ φωτός.

Καὶ νὰ μὴ γλυκεῖα λιακάδα θὰ ἀπλω-
θῇ ποὺ ὅλους θὰ μᾶς ξεστάνῃ σκορπών-
τας μιὰ πάρα πολὺ γλυκεῖα ξεστασιά.

Οἱ δαντελένιες ἀκρογυαλιές ποὺ τὴν
περιμένουν θὰ ξεσταθοῦν στὸ πέραςμά
της.

Ὅταν εἶναι λιακάδα δὲν μπορεῖς νὰ
μείνῃς στὸ σπίτι...

Τὴν λιακάδα τὴν στεροῦνται μερικὲς
φορὲς ἐκεῖνοι ποὺ ἐργάζονται στὰ κατα-
στήματα καὶ στὰ ἄλλα μαγαζιά.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἴμαστε καὶ ἐμεῖς
τὰ παιδιά ποὺ ἐνῶ ἔξω ἡ ζωὴ κυλᾷ χα-
ρούμενη τυλιγμένη στὴν ὁμορφὴ λιακά-
δα ἐμεῖς ἀκούμε προσεκτικὰ, ὅτι μᾶς λέ-
γει ὁ διδάσκαλός μας.

Μερικὲς φορὲς ὅμως χάρις σὲ μιὰ λα-
μπρὴ λιακάδα μᾶς κάνουν τὴν χάρι καὶ
μᾶς πηγαίνουν ἐκδρομῇ.

Εἴμαστε βλέπετε τυχεροὶ γιατί κατοί-
κοῦμε κάτω ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ οὐρανὸ
καὶ τὶς ἑλληνικὲς λιακάδες.

Ἰωάννα Μανώλη
Δ. τάξις 4)ταξίου

ορτὲς στὰ σχολεῖα καὶ παρελάσεις κά-
θε χρόνον.

Ἔτσι καὶ φέτος κάναμε τὴν παραμο-
νὴ γιορτὴ στὸ σχολεῖο καὶ ἡ 21η πέ-
ρασε μὲ παρελάσεις καὶ χοροὺς, καὶ ἄ-
κουγες ἀπὸ κάθε στόμα νὰ προφέρεται:

«Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν ποὺ ἔπασαν
γιὰ τὴν ἐλευθερίαν μας».

Αἰκατερίνη Στεφοπούλου
Δ' 6)ταξίου.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ ΜΑΣ

Ἄξιος! ἄξιος! ἀντήχησαν μέ-
σα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οἱ φωνές
τοῦ ἐνθουσιασμένου πλήθους
ποὺ ὑποδέχτηκε τὸ νέο μας Δε-
σπότη Σεβασμιώτατο κ. κ. Σε-
ραφεῖμ. Ἀκούγοντας αὐτὰ ἄρ-
χισα νὰ σκέπτομαι: Τὶ μεγάλη
χαρὰ ἀλήθεια ἐδοκίμασε ἡ πό-
λις γιὰ τὴν ἀφιξὴν τοῦ Δεσπότη
μας ὕστερα ἀπὸ τόση λύπη γιὰ
τὸ θάνατο τοῦ ἀειμνήστου Δε-
σπότη Δημητρίου!

Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρού-
μενα καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δή-
μου παίζει χαρμόσυνα ἐμβατή-
ρια.

Οἱ δρόμοι ἦταν πλημμυρισμέ-
νοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον ἔ-
παιρνε θέσι στὰ πεζοδρόμια καὶ
περίμενε μὲ ἀνυπομονήσιν τὸν
ἐρχομὸ του.

Ἡ πόλις μας ἀπὸ τὸ πρῶτ' ση-
μαιστολιστήκε. Ὁ οὐρανὸς εἶ-
ναι καταγάλανος σὰ νὰ χαίρε-
ται κι' αὐτὸς μαζί με τοὺς Γι-
αννιώτες γιὰ τὸν νέο Δεσπότη
μας.

Ὅλες οἱ ἀρχὲς καὶ χιλιάδες
λαοὶ εἶναι συγκεντρωμένοι στὸ
Δημαρχεῖο καὶ μὲ ἀνυπομονή-

ΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ

Οἱ κοτούλες μου

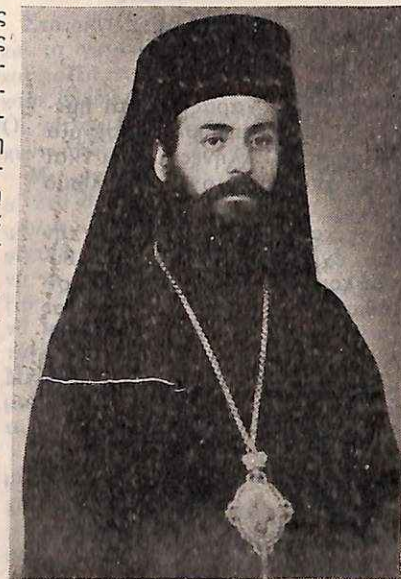
Οἱ κόττες εἶναι πολὺ καλές.
Μᾶς γεννᾶνε αἰγὰ, ποὺ τὰ τρώμε
μὲ μεγάλῃ ὀρεξί. Τὰ μικρὰ κοττό-
πουλα τὰ κάνουμε ὠραία σούπα.

Ἐγὼ στὸ σπίτι μου ἔχω πέντε
κόττες καὶ ἕναν πετεινὸ. Τοὺς ἔ-
χομε ἕνα κοτέτσι καὶ ἐκεῖ κοιμοῦν-
ται ὅλες μαζί με τὸν ἀρχηγό τους.

Οἱ κόττες ἔχουν μιὰ καλὴ οἰκογέ-
νεια. Ὁ πετεινὸς φροντίζει πάντα
γι' αὐτές. Ὅταν ἐκεῖνες θέλουν
νὰ γεννήσουν, ὁ κῆκκος κακαρί-
ζει κι' αὐτὸς μαζί με χαρὰ καὶ
ὑπερηφάνεια.

Τὸ κοτέτσι τὸ ἔχομε σκεπασμένο
μὲ πισσόχαρτο καὶ μὲ σανίδες, γιὰ
νὰ μὴ κρυώνουν οἱ κόττες. Ὅλες
οἱ κόττες γεννοῦν στὴν ἴδια τὴ
φωλιά.

Ἐγὼ τὶς γνωρίζω τὶς κόττες μου.

Ὁ νέος Μητροπολίτης μας κ. Σεραφεῖμ

σία περιμένουν καὶ ἔχουν καρ-
φωμένο τὸ βλέμμα στὸ δρόμο.
Καὶ νά! Σὲ λίγο ἐφάνηκε ἕνα

σύννεφο σκόνης καὶ ἀκούστηκαν
θόρυβοι αὐτοκινήτων ποὺ στα-
μάτησαν. Ἦταν ὁ Σεβασμιώτα-
τος Δεσπότης. Ἐκατέβηκε ἀπὸ
τὸ αὐτοκίνητο, ντύθηκε μὲ τὰ
ἀρχιερατικά ἄμφια καὶ εὐλο-
γώντας τὰ πλήθη τὰ ὁποῖα τὸν
χειροκροτοῦσαν κατευθύνθηκε
μὲ πομπή πρὸς τὴν Μητρόπολιν.

Ἐκεῖ ὁ κ. Νομάρχης, ὁ κ. Δή-
μαρχος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔβγα-
λαν λόγους μὲ τοὺς ὁποίους κα-
λοσώρισαν τὸν Σεβασμιώτατο
καὶ ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιόν του.
Ὁ Σεβασμιώτατος συγκινημέ-
νος ἀπήντησε κι' εἶπε ὅτι θὰ
ἐργασθῇ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του
γιὰ τὸ καλὸ τοῦ πεινιῶντος.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν Ἐνθρόνισιν
ὁ Σεβασμιώτατος κ. Σεραφεῖμ
κατευθύνθηκε μὲ πομπή εἰς τὰ
Μητροπολιτικὰ γραφεῖα ἐνῶ εἰς
τὰ πεζοδρόμια ἦταν παρατετα-
γμένα ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς πό-
λεως καὶ χιλιάδες λαοὶ.

Ἔτσι γιὰ τὰ Γιάννενα μὲ ποι-
μενάρχῃ τὸν Δεσπότην μας κ. κ.
Σεραφεῖμ ἀρχίζει μιὰ νέα ἠθικὴ
κοὶ χριστιανικὴ ζωὴ.

Ἄλ. Φρ.

Τὸ χωριό μου

Χωριουδάκι μου μικρὸ
ποτέ δὲν σὲ ξεχνῶ,
στ' ὄνειρό μου πάντα σ' ἔχω,
κι ἔρχομαι γιὰ νὰ σὲ βλέπω.

Ἔγεις κούσταλα νερά,
πρασινάδα κι ὁμορφιά,
ἔχεις καὶ ψηλὰ βουνά,
καὶ ἀμπέλια καρπερά.

Φωφὼ Παναγ. Κοντρέα
Ε' τάξις ἑξατάξιου

Ὁρὸ ἀπὸ τὴν ἀμυγδαλιά.
Ἡ ἀμυγδαλιά στολίστηκε σὰν
νυφούλα.

Εἶδαμε μιὰ ἀμυγδαλιά φουντω-
τὴ, καμαρωτὴ.

Εἶδα μιὰ ἀμυγδαλιά ποὺ ἦταν
ντυμένη σὰν νυφούλα.

Τὸ πρῶτ' ποὺ σηκώθηκα εἶδα
τὴν ἀμυγδαλιά καὶ θαυμάστηκα.

Ἡ ἀμυγδαλιά μέσα στὰ λουλού-
δια τῆς ἔχει γύρι καὶ μέλι.

Μαρίνα Σταμάτη

Α' τάξις 6)ταξίου.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 25^{ΗΣ} ΜΑΡΤΙΟΥ

Η 25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

Η 25η Μαρτίου είναι ημέρα δόξης και χαράς. Είναι ημέρα δόξης γιατί σάν τότε οι προγονοί μας ξεσηκώθηκαν σέ μιὰ επανάστασι πού τήν ἔχουν ὑμνήσει τόσοι Ἕλληνες λόγιοι καί τήν ἔχουν τραγουδήσει τόσοι ποιηταὶ ἀπὸ τὸν Διονύσιο Σολωμὸ ὡς τὸν Κωστή Παλαμᾶ.

Ἦταν ὁ ἀγῶνας δικαίος, τίμιος καί ἱερός, ἀγῶνας γιὰ τὴν λευτεριά πού γιὰ τὴν ἐπιτυχία του ἐχρειάσθηκαν σκληρές θυσιές, ποταμοὶ αἱμάτων, μεγάλοι ἄθλοι ἡρωϊσμοῦ καί αὐτοθυσί-ας ἕως ὅτου κατανικήσει τὸν ὀθωμανὸ Γολιάθ ὁ Ἕλληνας σκλάβος, ὁ λεοντόψυχος ἀρματολὸς καί κλέφτης τοῦ 1821. Καί ἕνας τέτοιος ἱερός ἀγῶνας ἦταν φυσικὸ νὰ συγκινήσει καί νὰ ἐνθουσιάσει τὴν πολιτισμένη ἀνθρωπότητα καί νὰ φέρη στὴν ἀγωνιζομένη Ἑλλάδα τοὺς φιλέλληνες.

Δὲν εἶχε τότε γιὰ τοὺς Ἕλληνες ἡ ζωὴ γλυκάδες καὶ λουλούδια, δὲν εἶχε ἡ ἀνοιξιὰ χαρὲς καί τὰ πουλιά τραγοῦδια κι' οἱ χρόνοι φεύγαν σκοτεινοί. Ἀλλὰ καί οἱ σκλάβοι Ἕλληνες δὲν ἔπαυσαν οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ ἐλπίζουν ὅτι «πάλι μὲ χρόνια μὲ καιροὺς πάλι δικὰ μας θάναί». Οἱ πλούσιοι πρόσφεραν ἀφθονοὺς τοὺς θησαυροὺς τους γιὰ τοὺς μαχομένους Ἕλληνες.

Καί τὸ θαῦμα ἐγίνε! Ἡ νεώτερη Ἑλλάδα μας ἀναγεννήθηκε σ' ἓνα μικρὸ μέρος τοῦ Μωριά. Καί ἂν ἡ Ἀρχαία Ἑλλάς ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἓνα Θεμιστοκλῆ, ἓνα Περικλῆ, ἓνα Λεωνίδα καί τόσοις ἄλλους ἀκόμη, ἔχει καί ἡ Νεώτερα τὸ Γέρο τοῦ Μωριά, τὸν Κανάρη, τὸν Παπανικολῆ, τὸ ματωμένο ράσο τοῦ Παπαφλέσσα, τὸν Ἀθανάσιο Διάκο καί πολλοὺς ἀκόμη.

Καί ὅλοι αὐτοὶ πολέμησαν μόνον γιὰ ἓνα πράγμα πού εἶναι πολυτιμότερο στὸν κόσμον τὴν «Ἐλευθερίαν».

Ἄς εὐχαριστήσουμε λοιπὸν τὸν Θεὸ πού εὐλόγησε τὸ ἱερὸ Λάβαρο πού ὕψωσε τὸ χέρι τοῦ Δεσπότη Γερμανοῦ πού ἐστεφάνωσε τὴν Ἐλευθερίαν μας, τὴ βγαλμένη ἀπ' τὰ ἱερὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰωνίας δόξης.

Κώστας Καρατζήμας
Α' Μονοτάξιον τάξις ΣΤ'

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν παράσταση τοῦ «Παπαφλέσσα».

Ἡ εορτὴ τῆς Ἀκαδημίας

Ἀνάμεσα στὶς ἄλλες Ἐθνικὲς μας γιορτὲς τὴν μεγαλύτερη καί καλύτερη θέσι κατέχει ἡ 25η Μαρτίου.

Καί ἐμεῖς γιὰ νὰ θυμηθοῦμε ἔστω καί γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ χορὶα ἐκεῖνα καί τοὺς ἥρωες τοῦ 1821 κάναμε γιορτὴ. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ εἶχε ὡς σκοπὸ νὰ μᾶς κἀν νὰ ξαναζήσουμε ὅλα ὅσα τότε ἔγιναν. Ἡ γιορτὴ ἐγίνε στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα.

Ὅλα τὰ παιδιά περιμέναμε μὲ ἀνυπομονησία καί χαρὰ νὰ δοῦμε τὴν γιορτὴ. Χτυπαίει τὸ κουδούνι. Μπήκαμε στὴ μεγάλη αἴθουσα... ἀλλὰ εἴχαμε τὴν ἀπορία: Τί σκηνὲς θὰ μᾶς εἰδείναν στὸ θέατρο; Ποιὸν ἥρωα τοῦ 1821; Τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν Κανάρη, τὸν Παπανικολῆ; Ποιόν; Δὲν εἶδαμε αὐτοὺς ἀλλὰ κάποιον ἄλλον ἴδιον σὰν αὐτοὺς, τὸν Παπαφλέσσα, τὸν γενναῖο αὐτὸ ἄνδρα πού πρῶτος ἄρχισε τὴν επανάστασι καί ἔχυσε στὸ τέλος τὸ αἷμα του γιὰ νὰ τὴ στεριώσει.

Ζήσαμε τίς τελευταῖες στιγμὲς του στὸ Μανιάκι, θαυμάσαμε τὸν ἡρωϊσμό του, λυπηθήκαμε γιὰ τὸ χαμό του. Μὰ νοιώσαμε καί ὑπερηφάνεια ὅταν εἶδαμε τὸν σκληρὸ καί αἱμοβόρο Ἰμπραὶμ νὰ τὸν φιλῇ στὸ μέτωπο καί νὰ λέη πὼς ἦταν ἥρωας.

Στὰ διαλείμματα ἡ χορωδία τῶν Προτύπων καί τῆς Ἀκαδημίας μας ἔψαλλε πατριωτικὰ ᾠσματα.

Φύγαμε ἀπὸ τὸ θέατρο γεμάτοι ὑπερηφάνεια γιὰ τὸν ἡρωϊσμό τῶν προγόνων μας. Καί σιωπηλὰ ἐδώ-με τὴν ἐπόσχεσι νὰ τοὺς μιμηθοῦ-με ὅταν ἡ Πατρίς μᾶς χρειασθῇ.

Ἡ παρέλασις, οἱ χοροὶ καί ἡ λαμπαδηφορία

Ἡ 25η Μαρτίου εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐθνικὴ μας εορτὴ. Δι' αὐτὸ καί ἡ παρέλασις γίνεται μεγαλοπρεπέστερη τῇ μεγάλῃ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

Οἱ μαθηταὶ τῶν Προτύπων μὲ τίς καλὰς στολὰς συγκεντρώθηκαν τὴν ὀριζμένη ὥρα στὴν ἄνω πλατεῖα καί πῆραμε τὴ σειρά μας.

Ἡ πόλις ἔπλεε στὶς γαλανόλευ-

Ο,ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ἡ γάτα μου

Στὸ σπίτι μας ἔχομε μιὰ γάτα, καί τὸ γατάκι τῆς. Ἐχομε ὅμως καί πολλὰ ποντίκια, πού κάνουν κάθε βράδυ χορὸ πάνω στὸ ταβάνι. Οἱ γάτες μας ἀνεβαίνουν καί τὰ κυνηγοῦνε.

Μιὰ μέρα ἡ γάτα μου ἀνέβηκε σ' ἓνα δένδρο. Ἐκεῖ βοῆξε μιὰ φωνὴ ἀπὸ σπουγιτῖα. Ἀμέσως ῥίχτηκε νὰ τὰ φάη, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὰ φθάσῃ, γιατί ἐκεῖνα ἐπέτα-ξαν. Ἐνα μικρὸ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ πετάξῃ ἀλλὰ ἔπεσε κάτω. Ἐγὼ τότε τὸ ἐπῆρα καί τὸ ἐπῆγα μέσα. Μὰ ἐκεῖ ἦταν τὸ γατάκι καί μὲ μιὰ τοῦμπα τὸ ἀρπάξε, ἔπαιξε πρῶ-τα μαζί του καί μετὰ τὸ ἔφαγε.

Μιὰ ἄλλη μέρα εἶχα ἓνα ψάρι μὲ βλέπον οἱ γάτες μου κι' ἐρ-χόταν ἀπὸ πίσω μου.

Ἐγὼ εἶπα μέσα μου: «Πὼ πὼ, πὼ, καλὲ ἐγὼ θὰ μαζέψω ὀλόκληρο κοπάδι ἀπὸ γάτες!...» Ἐπειτα τοὺς τὸ ἔρριξα καί τις ἄφησα ἐκεῖ νὰ τσακωνώνται ποιά θὰ τὸ πρω-τοπάρῃ.

Ἀθανάσιος Εὐ. Φακατοῦλης
Β' Τάξις ἑξαταξίου

χειροκορότησαν τοὺς σπουδαστὰς πού ἔπαιζαν τὸ ὁραῖο δῶμα ὁ «Παπαφλέσσας».

Β.

Ἄλλη σκηνὴ ἀπὸ τὴν θεατρικὴν παράστασι τῶν σπουδαστῶν τῆς Ἀκαδημίας

Τὸ σπίτι μου

Ὁ ἀγαπημένο μου σπίτι δὲν θὰ σὲ ἀλλάξω καί μὲ τὰ πρῶτα δῆματά μου, στὴν μικρὴ αὐλὴ σου, ὅταν ἦμουν μικρὴ, ἔπαιζα μὲ τ' ἄλλα παιδιά, σ' ἔσένα ἐδο-κίμασα χαρὲς, λύπες, στενοχώριες.

Καί ποὺς ἀλήθεια δὲν συγκινεῖται στὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως αὐτῆς.

Σ' ἔσένα ἔκανα τὰ πρῶτα δῆματά μου, στὴν μικρὴ αὐλὴ σου, ὅταν ἦμουν μικρὴ, ἔπαιζα μὲ τ' ἄλλα παιδιά, σ' ἔσένα ἐδο-κίμασα χαρὲς, λύπες, στενοχώριες.

Κι' ὅταν ἡ μητέρα μου μὲ μάλωνε σὲ καμμιὰ γωνιά σου μαζεμένη καὶ ἔλαι-γα πιερά. Ὅταν ὁ τρολλὸς ἀέρας φρουσ-σε καὶ κρύωνα σ' ἔσένα ἐδῶκα τὴν με-γαλύτερη ζεστασιά.

Πὼς λοιπὸν νὰ μὴν σοῦ χρεωστῶ ἐδ-γνωμοσύνη, μικρὸ μου σπιτάκι, καί νὰ μὴν σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ;

Ὅ! πραγματικὰ πόσο θαθεῖα ἐννοια ἔχει ἡ τόσο μικρὴ αὐτὴ λέξις.

Πάντα θὰ μένῃ ἀκλόνητα ζωγραφι-σμένη στὸ νοῦ μου ἡ εἰκόνα τοῦ σπιτιοῦ μου.

Αὐτὸ ἔχει τέσσερα δωμάτια καί εἶναι διώροφο. Μέσα σ' αὐτὸ στεγάζονται τέσ-σερα πρόσωπα. Ἡ μητέρα μου, ὁ πατέ-ρας μου, ἡ ἀδελφὴ μου κι' ἐγὼ.

Ἀνοίγοντας τὴν καγκλωτῆ πόρτα τοῦ κήπου μπαίνει μέσα σ' ἓνα πλατὺ διά-δρομο πού περιβάλλεται ἀπὸ ἀρωματικὰ ἄνθη: Ἀναοιζόμενες τριανταφυλλί-ες, περικολάδες, ζουμπουλῖα, γιασσινὰ κ.ἄ. Τὴν ἀνοιξὴ σκορποῦν τὸ ἀρώμα τους καί ὀλόκληρη ἡ αὐλὴ μοσχοβολᾷ.

Ὅ πόσο ὁραῖο γίνεται ἔτσι τὸ σπίτι. Πολλοὶ ποιηταὶ ἔχουν ἐμπνευσθῇ ποι-ήματα καὶ παροιμίες γιὰ τὸ σπίτι.

Μία ἀπὸ τίς παροιμίες εἶναι καί αὐτὴ.

Σπίτι μου, σπιτάκι μου
καὶ σπιτοκαλύβι μου.
Ἰσμήνη Χ. Φεῖδη
Ε. τάξις 6) ταξίου

Ἡ ἀμυγδαλιά

Ἡ ἀμυγδαλιά τώρα εἶναι πολὺ ὁραία μὲ τὰ λουλούδια τῆς.

Εἶναι πολὺ φουντωτὴ.

Φουντωτὴ καί ματωτὴ, ντυμένη μὲ τὴν ὀμορφὴ φρεσινὰ ἡ ἀμυγδα-λιά στολίζει τὴν Ἀκαδημία.

Ἐγὼ σήμερα εἶδα πολλὰς ἀμυ-γδαλίες πού ἦταν ἀνθισμένες.

Τὰ μελίσσινια γύρω στὴν ἀμυ-γδαλιά ζουζουνίζουν.

Ὅταν ἔπεσε χιόνι λυπήθηκα πολ-ὸ γιατί θὰ τὰ σκεπάζει τὰ λου-λούδια τῆς ἀμυγδαλίας μὲ χιόνια.

Εὐτυχία Κοῦν
Α' τάξις 6) ταξίου.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΜΕ ΤΗΝ ΩΡΑ... ...ΚΑΙ Ν' ΑΚΟΝΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ...

ΑΣΤΕΙΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Γιατί Κουφιοκεφαλίκη κόβεις το ψωμί από την ανάποδη μεριά του μαχαιριού;

— Γιατί θά το πονέσει το καμμένο το ψωμί.

Δάσκαλος: Γιαννάκη, πέντε πλύν τρία πόσο κάνουν;

Καμμία απάντηση.

Δάσκαλος: Πρόσεξε παιδί μου, αν είχα πέντε πάστες και σου δώσω τις τρεις πόσες μου μένουν;

Και ο Γιαννάκης:

— Νά τις φέρετε κύριε πρώτα.

Δάσκαλος: Πες μας Τάκη μία φράση που να έχει ενεργητικό ρήμα.

Και ο Τάκης αφελέστατα:

— Έγώ κάθε μέρα τρώω το γλυκό της μαμάς μου.

Ο Κώστας ένα χωριατόπουλο βλέπει πρώτη φορά ένα ταξί να περνάει από τον δρόμο και φωνάζει.

— Τρεχάτε να δητε ένα κάρο που έχει ξεχάσει το μ'λάρι του.

Στο μάθημα της Ιστορίας:

Δάσκαλος: Πώς λέγεται αλ-λοιώς, Τάκη, η Πελοπόννησος;

Τάκης: Δεν ξέρω, κύριε.

Δάσκαλος: Νά σε διευκολύ-νω. Έχεις μονιές στο σπίτι σου;

Τάκης: Ναι! ναι, τώρα το θυμήθηκα, λέγεται Μοριάς.

Δάσκαλος: Και πότε έγινε η επανάσταση;

Τάκης: Όταν οι μεταξοσκώλη-κες ήθελαν να κάνουν το... κου-κούλι τους...

— Καίτη πόσο με αγαπάς, λέγει η μαμά στη μικρή κορούλα της.

— Πολύ, μαμά μου, σαν το τυρί που μου έδωσες το πρωί.

— Τοτό, αυτό που σου λέγω από το ένα αυτί μπαίνουν και από το άλλο βγαίνουν.

— Λάθος κάνετε, κύριε, γιατί το άλ-λο το έχω βουλωμένο με βαμβάκι.

ΜΑΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ... ΧΩΡΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Γειά σου Τοτό, Πίπη έλατε να παίξουμε.

— Τι Κώστα;

— Μά σάς το είπα.

— Έλατε Πίπη, Τάκη να φάτε.

— Τι μαμά;

— Μά σάς το είπα.

— Νίκο, Τάκη έλα να την πιάσουμε.

— Πιά να πιάσουμε;

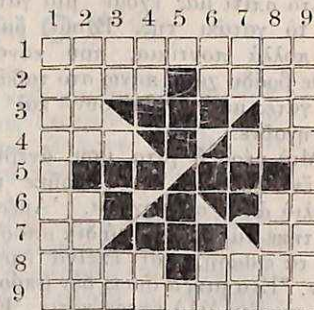
— Μά σου την είπα.

— Τάκη, Μάχη τόν αγοράσατε;

— Μά ποιά μαμά;

— Εκείνο που σάς είπα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Οριζοντίως:

1) Ευεργέται της Ήπειρου. —2) Έπιφώνημα. —3) Γράμμα του αλφαβήτου. Μόριον. —4) Τρία γράμματα από το «Θαυμά». —5) Υποδιαίρεσις του έτους. —6) Αριθμητι-κόν. Σύνδεσμος της δημοτικής. —7) Άρνητικό (γαλλιστί). Άντωνυμία άνα-φορική (αίτια). —8) Ποσοτική άντω-νυμία. Ρήμα που έχει σχέση με τα ρούχα μας. —9) Είς αυτό ανήκουν όσοι έχουν το ίδιο επάγγελμα (γεν. πληθυντικού).

Καθέτως

1) Έτσι γίνεται ο καρπός της στα-φίδας όταν ξεραίνεται. —2) Μέρος του σώματος. Είμαι άρρωστος. —3) Άντω-νυμία. Μονάδα μετρούσεως ήλεκτρι-σμού. —4) Δύο πρώτα γράμματα ενός συνδέσμου. Άντωνυμία. —5) Πρόθε-σις μπροστά σε λέξη που άρχίζει από φωνήεν. Νότα Μουσικής. —6) Μόριον. Άρθρον. —7) Όμορφαίνουν τους κή-πους. Τι κάνω με το μαχαίρι. —8) Νο-μός της Ελλάδος πολύ γνωστός μας.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1) Τι είναι αυτό που το έξω το τρώ-με και το μέσα το πετάμε;

2) Όσο το κόβομε μεγαλώνει. Τι εί-ναι;

3) Μαύρο το μαντρί και άσπρα τα γίδια, Τι είναι;

4) Τι είναι αυτό το πράγμα που το βάζουμε στο τραπέζι, το κόβουμε, το μοιράζουμε, αλλά δεν το τρώμε;

Μία κοντούλα παχουλή
όλο κόκκινα φορεϊ
έχει πράσινα μαλλιά
και στοράκια στην ποδιά.

Τι είναι;

Έχω πολιτείες μ'α χωρίς στίτια, έ-χω θάλασσες μ'α χωρίς νερά, έχω βου-νά μ'α χωρίς έπος. Τι είμαι;

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Μία οικογένεια πολυτέκνων είχε 7 θυγατέρες. Κάθε θυγατέρα είχε κι' έ-ναν αδελφόν. Πόσα τ'α μέλη της οικο-γενείας;

Ο κ. Άργυράκης, ή γυναίκα του και τ'α τρία παιδιά του, οι δυο θείοι του και ένας φίλος του γυρίζουν από την έξοχή. Ποιός θ'α περάσει πρώτα την πόρτα;

ΑΣΤΕΙΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μεταξύ συμμαθητών.

— Γιατί γράφεις τόσο μικρά γράμμα-τα καϊμένε;

— Σς! Δεν καταλαβαίνεις; Για να μη φαίνονται πολύ τ'α λάθη μου.

Μαμά: Φάγε παιδί μου τ'α χορ-τα σου. Θά σου βάλουν χρώμα στα μάγουλά σου.

Μαρία: Και ποιός θέλει π'άσι-να μάγουλα καλ'ε μαμά;

Ο Παύλος ρωτάει τόν πατέρα του:

Παύλος: Νά σου π'ω ένα αϊ-νιγμα;

Πατέρας: Πέσ' μου.

Παύλος: Ένας άνθρωπος έχει μολύβι, πέννα, στυλό, χαρτί, μελάνη, στυπόχαρτο, τραπέζι, κι' όμως δεν μπο-ρει να γράψη. Γιατί δεν μπορεί;

Πατέρας: Θά είναι αγράμ-ματος.

Παύλος: Όχι, έχει τελειώσει το γυμνάσιο.

Πατέρας: Θά είναι άρρω-στος.

Παύλος: Ούτε.

Πατέρας: Θά είναι σζοτεινά και δεν βλέπει.

Παύλος: Όχι.

Πατέρας: Θά είναι κουλός,

χωρίς χέρια.

Παύλος: Όχι.

Πατέρας: Πέσ' το τότε έσύ.

Παύλος: Γιατί είναι πεθαμέ-νος.

Ο μαθητής λέγει στο διευθυντή του Σχολείου που ήταν άφοσιωμένος στη δουλειά του:

— Κύριε διευθυντά, τό φθινόπωρο ήλθε.

— Άς περάσει, άπλήντησε ό διευθυν-τής.

Ένα παιδάκι που δεν ήθελε να πάη σχολείο πήγε στο φίλο του που ήταν άρρωστος και του λέγει:

— Άν θέλεις νά σου δώσω βόλους κόλλησέ μου την ίλαρά σου.

«... Στην ψυχή σ' έχω κλεισμένη,
'Ω Ελλάδα γαλανή,
Στου Χριστού το φώς λουσμένη,
Της Έλευθερίας πηγή,
Νάσαι πάντα δοξασμένη,
Τών Πατρίδων ή ψυχή...»

